ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Τριπόδων 11 Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ

Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 20ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προπληρωτέαι)
ΕΣΩΤΕΡ. ἐτησία δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ.χρ. 5.— » φρ.χρ. 3.—

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ὁ Θανάσης καὶ ὁ Ἀλέκος ἄφηκαν τὴν ταβέρνα καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Παππαϊσάκ. Τοῦ ἐξέθεσαν μὲ λίγα λόγια τὰς ὑποψίας των καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ ὑπάγουν μαζὶ νὰ κάψουν μὲ λιβάνι τὸ Βρυκόλακα καὶ νὰ ἀγιάσουν τὰ μνήματα.

Εἴπαμε πάρα πάνω ὅτι ἦτο νύχτα καὶ μάλιστα κακὴ νύχτα· ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων χρόνων ὁ Παππαϊσὰκ δὲν ἀρνεῖτο τίποτα εἰς τὸ ποίμνιόν του. Ἐπῆρε λοιπὸν τὸ Ἁγιαστῆρί του καὶ ἐπῆγαν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Ὁ Παππαϊσὰκ εἶπεν ὅτι τὰ χαρτιὰ δὲν τὸ ἐπιτρέπουν νὰ εἶνε ἄλλοι ἐμπροστὰ ὅταν αὐτὸς θὰ λιβανίζῃ τὸ Βρυκόλακα καὶ ἀνάγκασε τὸν Ἀλέκο καὶ τὸ Θανάση νὰ κλεισθοῦν μέσα στὴ μικρὴ ἐκκλησίτσα τοῦ νεκροταφείου.

Ὁ Παππαϊσὰκ ἐχρειάσθη περισσότερο ἀπὸ τέσσερες ὧρες γιὰ νὰ λιβανίσῃ τὸ Βρυκόλακα. Ὅταν ἐμπῆκε εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ηὗρε τὸ Θανάση καὶ τὸν Ἀλέκο, τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν ἐντελῶς ἀλλοιωμένα. Ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χωρίον χωρὶς νὰ ἀνταλλάξουν οὔτε λέξιν. Μόνον ὅταν ἀπεχωρίσθησαν τοὺς εἶπεν ὁ Παππαϊσὰκ ὅτι τὴν ἄλλη μέρα στὴ λειτουργία θὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἐνορίτας ὅτι ἐκάη ὁ Βρυκόλακας γιὰ νὰ μὴ ἔχουν κἀνένα φόβον.

Ἀπεχωρίσθησαν· ὁ Παππαϊσὰκ ἐπῆγε ταραγμένος στὸ σπῆτί του. Ὁ Θανάσης καὶ ὁ Ἀλέκος ἔμειναν μόνοι εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τοῦ χωρίου. Πλησιάζει ἡ χαραυγή. Ἔμειναν λίγο καιρὸ ἄφωνοι. Ὁ Ἀλέκος ἐμίλησε πρῶτος.

— Βρὲ Θανάση, πῶς καταλαβαίνεις τὸν ἑαυτό σου; εἶσαι στὰ συγκαλά σου; ἐγώ...

— Εἶμαι καὶ δὲν εἶμαι... Βρὲ μὴν ἤπιαμε πολὺ στοῦ Μαστρο-Δημήτρη; Νὰ πιστέψω τὰ μάτια μου; Νὰ πιστέψω τ' αὐτιά μου;... Γιὰ λέγε σύ, μωρὲ Ἀλέκο, γιατὶ δὲν τολμῶ νὰ πιστέψω τὸν ἑαυτό μου. Τί εἶδες;... τί ἄκουσες;

— Μνήστητί μου, κύριε!... Τὸν εἶδες καλὰ τὸ Βρυκόλακα, βρὲ Θανάση; Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν μ' ἐγέλασαν τὰ μάτια μου... ἦταν μεγάλη

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ

ἡ τρύπα ποῦ κυττοῦσα... Ἦταν ὁ Κώστας... τὸν ἐγνώρισα!...

— Θὰ κάνωμε λάθος, βρὲ συμπέθερε, δὲν ἦτον δυνατὸ νὰ βρυκολακιάσῃ ὁ Κώστας... ἕνα τόσο ἀγαθὸ παιδί... Εἶνε τάχα τόσο μεγάλο κρῖμα ν' ἀγαπήσῃ κἀνεὶς μιὰ σκοινοβάτισα;

— Ξέρω 'γώ!... Καὶ ὅμως αὐτὸς ἦταν... Εἶδες ποῦ καὶ ὁ Παππαϊσὰκ δὲν ἐπαρουσιάσθη ἀμέσως, ἀλλὰ ἐκρύφτηκε γιὰ κἄμποσο καιρὸ ἀπὸ 'πίσω ἀπὸ τὸ μνῆμα τοῦ Γερω-Σαράντου;.. τὸν ἐγνώρισε κ' ἐκεῖνος τὸν Κώστα του... εἶδες πῶς κόντεψε νὰ λιποθυμήσῃ;...

— Βρὲ εἶδες νὰ ἁγιάσῃ μνήματα ὁ Παππαϊσάκ; Ἐγὼ δὲν εἶδα. Μονάχα ποῦ ἔσκαψε τὸ λάκκο, ἔβαλε τὸ Βρυκόλακα μέσα καὶ τὸν ἔκαψε μὲ λιβάνι ἢ κάλλιο πὲς πῶς τὸν ἐλιβάνισε, γιατὶ δὲν τὸν ἔκαψε.

— Ἄ!... μπᾶ... δὲν τὸν ἔκαψε. Μωρὲ οὔτε τὸν διάβασε.. ἄκουσες νὰ διαβάσῃ κἀμμία εὐχή; Ἔλεγε κἄτι λέξεις ποῦ δὲν ἦταν μέσα στὴν Ἁγία Γραφή... σὰν νὰ ζητοῦσε συχώ-

ρεσι: «Παιδί μου... παιδί μου... συχώρησέ με... ἔπταισα πρὸς σέ... ἐτιμωρήθην παρὰ τοῦ οὐρανοῦ... μὲ συχωρεῖς, Κώστα μου;...» κἄτι τέτοια ἔλεγε. Ὕστερα ἐγονάτισε, ἐσήκωσε ψηλὰ τὸ κεφάλι καὶ τὰ χέρια καὶ σὰν νὰ ἐπροσεύχοταν. Ὕστερα ἔσκυψε ἐπάνω του σὰν — Θέ μου, συχώρεσέ με — σὰν νἄθελε νὰ τὸν φιλήση...

— Ἕνα Βρυκόλακα!... ἀμ' ἄς ἦταν καὶ παιδί του!

— Θέ μου, δὲν τὸ λέω... ἔτσι εἶδα!!!

— Κι' ἐγὼ ἂν δὲν ἐφοβόμουν τὴν ἁμαρτία θὰ ἔλεγα πῶς τὸν φίλησε!... Τὸν εἶδα. Ἔσκυψε καὶ ἔμεινε ἴσα μὲ τρεῖς-τέσσερες ὧρες ἀπάνω του... Φαινόταν σὰν νὰ ἦταν λυποθυμημένος. Ὕστερα σηκώθη, σὰν νεκρὸς ἀπὸ τὸ μνῆμά του — γιὰ νὰ μὴν εἰπῶ, Θέ μου, σὰν Βρυκόλακας — καὶ ἦρθε νὰ μᾶς εὕρη.

— Καὶ εἶδες ποῦ τὸν ἔθαψε;

— Ποῦ; δὲν κατάλαβα καλά.

— Ἐκεῖ ποῦ τὸν ηὗρε... χάμου... Στὸ ἴδιο μνῆμα ἐκείνης τῆς σκοινοβάτισας.

— Θεέ μου!... ἐπλεώνασε ἡ ἁμαρτία!... Ἀλλὰ μωρὲ ἀλήθεια ἔμεινε σὰν νεκρὸς ἅμα τὸν ἐπλησίασε ὁ Παππαϊσάκ. Ἐμένα ἐκεῖ χάμου μοῦρθε ζάλη. Δὲν θυμᾶμαι καλά. Ἐσὺ τί ἀντιλήφτηκες;

— Βρὲ Κουρούνη, δὲν ξέρεις τίποτα ἀπ' αὐτά; Βρὲ μένα μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Κώστας ἐτραγουδοῦσε λυπητερὰ τὴν Ἑλένην του... Εἶχε καὶ μία κιθάρα — εἶχε δίκηο ὁ Γέρω-Χρῖστος — δὲν τὴν εἶδες; Τὴν ἔκρυψε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ ῥάσσο του ὁ Παπαϊσάκ. Στάσου μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς θυμοῦμαι καὶ λόγια ἀπὸ τὸ τραγοῦδι.

Πέντε χρόνια πᾶνε τώρα
Ποῦ μᾶς χώρισε ἡ Μοῖρα
Ὅμως ἔφθασε ἡ ὥρα
Νὰ βρεθοῦμε ἑνωμένοι...
...γλυκειά 'μ' Ἑλένη!...

Καὶ κἄτι τέτοια ἄλλα τῆς τραγουδοῦσε... Καὶ μόλις ἐτραγούδησε αὐτὰ ἐσωριάστηκε χάμου σὰν νεκρός! — θεέ μου! πεθαίνουν κ' οἱ βρυκόλακες. — καὶ τότε ἔτρεξε καὶ τὸν ἀγκάλιασε ὁ Παππαϊσάκ!...

— Μνήστητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου!...

— Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας!...

Οἱ ἀγαθοὶ χριστιανοὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν — ἦτο Κυριακὴ — ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ λειτουργία ὁ Παππαϊσάκ, ὁ ὁποῖος μετὰ κόπου κατώρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ τὸ εὐαγγέλιον ὡμίλησε εἰς τὸ ποίμνιόν του περὶ τοῦ Βρυκολάκου.

— Ἀδελφοί μου!

Ἐναντίον τοῦ ἀπὸ πέντε ἐτῶν ἐμφανιζομένου Βρυκολάκου ἐν τῷ ἀναπαυτηρίῳ τῶν μακαρίων ἡμῶν νεκρῶν ἐνηργήσαμεν ὅλα τὰ ὑπὸ τῆς Ἁγίας ὀρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας ἐπιβαλλόμενα μέσα, ὥστε οὐδέποτε πλέον οὗτος θέλει φανῇ ἐκ νέου ἵνα ταράξῃ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἀγαθῶν ἐνοριτῶν μου.

Σᾶς ἀφίνω ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ Κυρίου.

* *
*

Ὑ. Γ. Πραγματικῶς ὁ Βρυκόλακας οὐδέποτε ἀνεφάνη πλέον εἰς τὸ μικρὸν κοιμητήριον τοῦ χωρίου Π... Ἀλλὰ καὶ ὁ Παππαϊσὰκ δὲν ἐλειτούργησεν ἄλλην Κυριακήν. Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες εὑρέθη εἰς τὸ κρεββάτι του νεκρὸς χωρὶς κἀνεὶς νὰ γνωρίζῃ πῶς καὶ διατί.

Ἡ παράδοσις θὰ διατηρήσῃ ἀκόμα πολλὰ χρόνια τὴν ἱστορίαν αὐτὴν τοῦ Βρυκολάκου.

Τέλος. ΑΛΕΞ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΑΚΗΣ

Η ΦΙΛΙΑ

Πόσον μέγα καὶ ὑψηλὸν εἶναι τὸ αἴσθημα τῆς φιλίας! Αἴσθημα ἀγνόν, ὅπερ γεννᾶται μόνον ἐν ταῖς μεγάλαις ψυχαῖς, πῦρ θεῖον οὗτινος ὁ σπινθὴρ καταφλέγει μόνον τὰς εὐαισθήτους καρδίας.

Ὦ! τοῦ ἱεροῦ αἰσθήματος τῆς φιλίας! τῆς εὐτυχίας ταύτης τοῦ ἀνθρώπου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου πᾶσα κακία ἐξασθενεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ δὲ ἀρετὴ ἐξωραΐζεται καὶ ἀκμάζει. Ἄνευ αὐτῆς εὐτυχία ἀληθὴς καὶ μόνιμος δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Αὕτη εἶναι τὸ πρῶτον αἴσθημα ὅπερ γεννᾶται καὶ θάλλει ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου

Διότι τίς ἄλλος θὰ δεχθῇ τὰς χρυσᾶς τῆς νεότητος ἐλπίδας, αἵτινες θάλλουσιν ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν, τὰς γλυκείας ὀνειροπολήσεις, τὰ πρῶτα ὄνειρά μας, ἅτινα πτερυγίζουσι διὰ χρυσῶν ἐν τῇ φαντασίᾳ πτερύγων καὶ στέφουσι τὸν ὁρίζοντα τοῦ βίου ἡμῶν διὰ τῶν λαμπροτέρων καὶ ζωηροτέρων χρωμάτων, τίς ἄλλος ἢ ἐκεῖνος ὃν ἡ καρδία ἡμῶν ἔχει ἐκλέξει καὶ δι' ὃν πάλλει παλμὸν ὑψίστης τρυφερότητος καὶ ἀπείρου στοργῆς! Καὶ ὅταν ἀνατείλῃ ἡ πρώτη τοῦ ἔρωτος αὐγή, στέφουσα τό, ὡς πρωΐα ἔαρος, ἀγνὸν μέτωπον κόρης, ὑποτρέμουσα καὶ ἐρυθριῶσα ὡς ἡ ἀνατολὴ ἀστέρος πορφυρωμένου ἐξ αἰδοῦς, τίς ἄλλος ἢ ἡ φιλία δέχεται τὰς γλυκείας ταύτας τοῦ ἔρωτος ἐκμυστηρεύσεις! Καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ καρδία ἀπωλέσῃ ἓν πρὸς ἓν τὰ ὡραιότερα αὐτῆς ὄνειρα, ὡς οἱ κλάδοι γυμνοῦνται τῶν φύλλων αὐτῶν, ἅτινα πίπτουσιν ὠχρὰ καὶ μαραμμένα σκιρτῶντα εἰς τὰς παγερὰς θωπείας τοῦ φθινοπωρινοῦ βορρᾶ, ὅταν ἡ καρδία διαψευσθεῖσα τῶν γλυκυτέρων ἐλπίδων της μαραίνηται καὶ θνήσκῃ ἔτι ζῶσα, ὡς ἄνθος ὅπερ κατέθρασυσε βιαία ἀνέμου πνοή, ὅταν αὕτη εἰς ζοφερὸν πλανᾶται σκότος καὶ εἰς τὰ βάθη της ψυχρὸν φθινόπωρον πνέῃ, τίς ἄλλος ἀκούει τοὺς θρήνους τούτους ἢ ἐκείνη εἰς τὰ στήθη τῆς ὁποίας οἱ στόνοι καὶ τὰ γοερὰ τῆς ἀπέλπιδος καρδίας παράπονα εὑρίσκουσι περιπαθεστάτην ἠχώ!

Ὅταν μειδίαμα χαρᾶς ἢ ἀνέκφραστον μειδίαμα πόνου διαστέλλῃ τὰ χείλη, ἐπὶ τίνος προσώπου ἀπεικονίζεται ἡ αὐτὴ χαρά, ἐπὶ τίνων χειλέων ἀντικατοπτρίζεται τὸ αὐτὸ οἰκτρὸν μειδίαμα τῆς ἀπελπισίας ἢ ἐπὶ τῶν χειλέων ἐκείνου, οὗτινος ἡ καρδία φλέγεται ὑπὸ τοῦ θείου καὶ ἀνεξαντλήτου πυρὸς τῆς ἱερᾶς φιλίας!

Οὐδὲν δύναται νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἐξ ἐκείνου μετὰ τοῦ ὁποίου συνεδέθη διὰ παντός! ἡ ψυχή του συγγέεται μετὰ τῆς ψυχῆς ἐκείνου, δὲν ἀνήκει πλέον εἰς ἑαυτόν, δὲν ἔχει εἰμὴ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, τὰς αὐτὰς ἐπιθυμίας καὶ θελήσεις· τὸν ἀκολουθεῖ πανταχοῦ, καὶ εἰς τὰς θυελλώδεις νύκτας τοῦ βίου καὶ εἰς τὰς εὐδίους ἐαρινὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς, ἐν μέσῳ καὶ αὐτῶν τῶν σκληροτέρων δοκιμασιῶν, ἐν μέσῳ τῶν μεγαλειτέρων καταδρομῶν τῆς τύχης, καὶ εἰς τὰ ἀπώτατα τῆς γῆς αὐτὸν ἀκολουθεῖ ἀκόμη.

Καὶ ὅταν τέλος ὁ θάνατος, ὅστις δύναται νὰ μεταβάλῃ καὶ ἀλλοιώσῃ πᾶν ὅ,τι ὁ χρόνος δὲν κατώρθωσε, ὅταν ὁ θάνατος ἐπισκιάσῃ διὰ τῶν μελανῶν πτερύγων του τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐνατενίζει, προσμειδιῶν μετ' ἀφάτου περιπαθείας καὶ στοργῆς, τὸ προσφιλὲς πρόσωπον τοῦ θνήσκοντος; τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις διὰ τῶν παρηγορητικῶν του λόγων, τῶν ὁποίων οὐτὸς μόνος γνωρίζει τὸ μυστικόν, ἐπαναφέρει τὸ ὠχρὸν ἐκεῖνο μειδίαμα, τὸ μέχρι σπαραγμοῦ τὴν καρδίαν καταθλῖβον, ἐπὶ τῶν χειλέων ἅτινα μέλλουσι νὰ κλεισθῶσι διὰ παντός; τίς ἄλλος ἢ ὁ ἀληθὴς καὶ εἰλικρινὴς φίλος!

Μὲ σκυθρωπάζον μέτωπον, μὲ τὴν καρδίαν βεβαρυμένην ὑπὸ τῆς θλίψεως, τὸν συνοδεύει μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας μόλις συγκρατῶν τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ δάκρυα· ἀλλ' ὅταν ἡ ἀπαίσιος τοῦ μνήματος πλὰξ καλύψῃ διὰ παντὸς ἐκεῖνον, ὃν τοσοῦτον ἠγάπησε, τότε πλέον, μὴ συγκρατούμενος, ῥαίνει διὰ τῶν θερμῶν αὐτοῦ δακρύων τοῦ τάφου τὸ χῶμα. Ἐκεῖ δέ, ἐν μέσῳ τῆς βαθείας καὶ μυστηριώδους σιγῆς τοῦ μεμονωμένου δάσους, ἀντηχοῦσιν ἀγρίως οἱ ὑπόκωφοι στεναγμοὶ καὶ θρῆνοι ἐκείνου, ὅστις τὸ πᾶν ἀπώλεσε τὸν φίλον ἀπωλέσας.

Πολλάκις, καθ' ἣν στιγμήν, ἡ νὺξ περιβάλλει διὰ τοῦ μέλανος αὐτῆς πέπλου τὴν γῆν, νομίζει ὅτι διακρίνει μακρόθεν, ἐν μέσῳ ἀμυδρᾶς τινος λάμψεως, τὸ προσφιλὲς πρόσωπον ἐκείνου, τὸν πλησιάζει, τὸν προσφωνεῖ διὰ τῶν γλυκυτέρων ὀνομάτων, φεῦ! ὡς ἐὰν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκούσῃ! καταπραύνει πρὸς στιγμὴν τὴν θλῖψίν του διὰ τῆς γλυκείας ταύτης καὶ σκληρᾶς ἀπάτης.

Ἐκτείνει μετ' ἀγωνίας τοὺς βραχίονας, ὅπως ἐναγκαλισθῇ τὴν προσφιλῆ ταύτην σκιάν. ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ εἰμὴ σκότος, σκότος πυκνὸν καὶ δὲν ἀκούει εἰμὴ τὰς ἀγρίας ἀπειλὰς τοῦ βορρᾶ! Τὸν ἀναζητεῖ πανταχοῦ καὶ πάντοτε, καὶ παρὰ τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς καὶ παρὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας! καὶ τέλος ὑποκύπτων ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως μαραίνεται καὶ θνήσκει προφέρων τὸ ὄνομα τοῦ φίλου του!

Ὦ! ἱερὰ φιλία! διατί νὰ μὴ φλέγῃς διὰ τοῦ πυρός σου πάσας τὰς καρδίας! διατί τὸ θεῖόν σου ὄνομα, ὅπερ ἔπρεπε μόνον ἡ ἀρετὴ νὰ προφέρῃ, βεβηλοῦται ὑπὸ μυσαρῶν χειλέων καὶ ἀτιμάζεται, χρησιμεῦον πολλάκις ὡς πέπλος εἰς τὰς πλέον στυγερὰς καὶ φρικώδεις συνωμοσίας!

Σύρος. ΜΑΡΓ. Α. ΜΕΣΣΗΝΕΖΗ

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ ΞΑΝΘΑΚΗ

Μία ἔξοχος καλλιτεχνική ἰδιοφυία, ἧς τὸ ὑπέροχον τάλαντον πλειστάκις τὸ δημόσιον ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσῃ. Ἡ δεσποινὶς Εἰμαρμένη Ξανθάκη εἶναι τέλειος τύπος ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος, διακρίνεται δὲ διὰ τὴν ἀπεράμιλλον καὶ ἀμίμητον φυσικότητα μεθ' ἧς ὑποκρίνεται ὅλα τὰ πρόσωπα, ὅσα ὑποδύεται. Διαπρέπει δὲ κατ' ἔξοχὴν εἰς τοὺς οἰκογενειακοὺς ρόλους. Πλήρη καὶ ἀκριβῆ αὐτῆς χαρακτηρισμὸν ἔδωκεν ἡ διεύθυνσις τῆς γαλλοελληνικῆς ἐφημερίδος «Ἀνατολικὸς Ταχυδρόμος» δημοσιεύσασα καὶ τὴν εἰκόνα της.

ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Στὸ περιβόλι τὸ ἰσκιερὸ
ποῦ τρέχ' ὁλόδροσο νερὸ
καὶ χίλιοι ἀνθοὶ μοσχοβολοῦνε
ποῦ τ' ἀηδόνια ἔχουν φωλιὰ
κι' οἱ ἔρωτες γοργοπετοῦνε
μέσ' 'στῆς νυχτιᾶς τὴ σιγαλιὰ

—

Ἄκου ἕνα ψιθυρο γλυκὸ
ὡσὰν τραγοῦδι ἁρμονικὸ
ποῦ φτερουγίζει ὁλόγυρά σου·
δὲν εἶνε ὁ φλοῖσβος τοῦ νεροῦ
οὔτε ἀνοιγόκλειμα φτεροῦ.
Τὰ λουλουδάκια κλαῖν' τὴν ὠμορφιά σου.

Λευκάς Α. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗΣ

Ο ΠΑΡΑΦΡΩΝ

[ΣΕΛΙΔΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ]

Ἡ ἱερὰ τοῦ νοὸς λαμπὰς εἶχε σβεσθῆ ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετον ὁρμὴν ψυχικῆς καταιγίδος, ἥτις εἶχεν ἐνσκύψει εἰς τὸν ἐγκέφαλον τοῦ δυστυχοῦς· ἴδε ὁ ἄνθρωπος! Μία εἰκὼν ἀρκεῖ ἵνα τὸ μὲν σῶμα περιέρχεται τὰς ὁδοὺς γυμνόπουν καὶ ἀσκεπές, ἡ δὲ ψυχὴ χασῃ τὴν ἀντίληψιν τῶν περὶ ἑαυτὴν μεταρσιουμένη εἰς νέον κόσμον, εἰς ὃν τὰ πάντα ἢ διαρκῶς ἠρεμοῦσιν ἢ διαρκῶς ταράσσονται! Μία εἰκὼν μία λέξις, μία συλλαβή, μία ἐπιφώνησις, εἷς φθόγγος, μία χειρονομία καὶ ὁ ἄνθρωπος μετεβλήθη εἰς κάτι τι ἄλλο ζῶν καὶ περιπατοῦν μεταξὺ τῶν ζώντων καὶ ἀνῆκον εἰς τοὺς νεκρούς!

Ὁ ἥρως μας ἦτο εἰκοσιοκταέτης, σύζυγος καλῆς γυναικὸς καὶ πατὴρ ὡραίου τέκνου· μίαν τῶν νυκτῶν τοῦ Δεκεμβρίου ἐγκαταλείψας περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸ καφενεῖον, σᾶς τὸ διηγοῦμαι ὅπως τὸ ἤκουσα, ἐγκαταλείψας ἐπαναλαμβάνω τὸ καφενεῖον τὸν φονέα αὐτὸν τῆς ἐργασίας, τὸ πανεπιστήμιον τῆς ἀργίας ἐπέστρεφε βραδεῖ βήματι εἰς τὸν οἶκόν του. Ἀφοῦ μακρόθεν διέκρινεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ σκότους ὑπερμεγέθη λαμπάδα ἀναδιδομένην πρὸς τὸ νεφελῶδες στερέωμα ὁμοιάζουσαν πρὸς παμμεγέθη πυρίνην γλῶσσαν, ἥτις λείχουσα τοὺς τοίχους μεγάλης οἰκοδομῆς ἐτσαλαντεύετο κατόπιν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἦτο ἡ γλῶσσα τοῦ Σατανᾶ ἐμπαίζουσα διὰ τῶν κραδάνσεών της τοὺς ἀγωνιζομένους κύκλωθεν νὰ τὴν κατασβέσωσι! Προφανῶς ἐπρόκειτο περὶ πυρκαϊᾶς καὶ, ἂν καλῶς ὑπελόγιζεν ὁ ἥρως μας, ἐλάμβανε χώραν εἰς τὴν συνοικίαν του.

Ἐξαλλος κάμπτει τὰς ὁδοὺς δρομαίως, σπεύδει ὡς στρουθίον, οὗτινος τὴν φωλεὰν περιτριγυρίζει ὁ ἱεραξ, ἀλλ' αἴφνης φθάσας πρὸ τῆς οἰκίας του καὶ παραγκωνίζων τὸ παριστάμενον πρὸ αὐτῆς πλῆθος, ἵσταται ἄναυδος, ἄφωνος πρὸ τῆς καιομένης οἰκίας του· νομίζεις ὅτι εἶναι ἄγαλμα· αἱ μεγάλαι συμφοραι, τ' ἀπροσδόκητα κτυπήματα ἀφαιροῦσι, χαλαρώνουσι πᾶσαν τοῦ ὀργανισμοῦ δρᾶσιν. Ἀκούει τὰς γοερὰς τοῦ μικροῦ του ἀγγέλου κραυγάς, ἀλλὰ ποῦ νὰ δράμῃ; Αἱ φλόγες αἱ ἐξερχόμεναι ἐκ τοῦ κάτωθεν τῆς οἰκίας του ἐλαιοπωλείου ἀπαγορεύουσι πᾶσαν ἀπόπειραν. Ἡ στοργὴ παλαίει κατὰ τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Ἵσταται ἄναυδος. ἀπελπις, ἀπέχων μόλις δέκα βήματα ἀπὸ τοῦ κινδυνεύοντος ὄντος, ὅπερ περικλείει δι' αὐτὸν πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει προσφιλὲς καὶ ἀγαπητόν, χωρὶς ὅμως νὰ δύναται νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν του...

Τὸν εὗρεν ἐκεῖ ἡ πρωΐα, ὅλοι ἐκοιμῶντο πλὴν αὐτοῦ. Τὴν ἑπομένην αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγελον τὸ διπλοῦν δυστύχημα· μήτηρ καὶ υἱὸς εἶχον γίνει παρανάλωμα τοῦ πυρός. Καὶ τὸν δυστυχῆ πατέρα ἔβλεπον οἱ διαβάται μὲ ἀποκρυσταλλωμένον ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του τὸ αἴσθημα ἐκεῖνο τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀπελπισίας, μὲ τοὺς ἰδίους ἐσβεσμένους καὶ ἀπλανεῖς μαύρους ὀφθαλμοὺς περιστοιχιζόμενον ἀπὸ ὁμῆνος μοθηταρίων φωνασκούντων ἐν χορῷ: τρελλόοοοος, ὁ τρελλόοοος!

Κατ' ἀρχὰς ἐπειδὴ τὸ δυστύχημα ἦτο νωπὸν ἔτι ὁ πτωχὸς παράφρων εὗρε περίθαλψίν τινα ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν του, ἀλλ' ὅταν παρῆλθεν ἀρκετὸς χρόνος εὑρέθη ἄνευ στέγης, ἄνευ προστασίας, ἄνευ ἄρτου· διατί; Ἴσως, διότι τῶν μὲν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ φίλοι, τῶν δὲ δυστυχούντων οὐδ' αὐτοὶ οἱ γεννήτορες! Πῶς ἔζη; Ἠτο μυστήριον! Ἀλλὰ ὁ παράφρων, κατεσκληκὼς περιήρχετο τὰς ὁδοὺς παρέχων οἶκτον εἰς τοὺς μεγάλους καὶ διασκέδασιν εἰς τοὺς μικρούς.

Συνέβη πολλάκις νὰ τὸν συναντήσῃ κανεὶς διαβάτης ἐρχόμενος ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ θείου λόγου καὶ ἐγκλείων ἀκόμη εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του τὰς θεωρίας τοῦ θεολόγου, ἔχων ἐναυλον εἰς τὰ ὦτά του τὴν φωνήν του, τὸν εὐσπλαχνίζετο· πλὴν ἡ θέρμη τῶν λόγων παρήρχετο καὶ ὁ παράφρων εὑρίσκετο πάλιν ἄνευ στέγης. Φρενοκομεῖα διὰ τοὺς πτωχοὺς δὲν ὑπάρχουν· ὑπαρχει μόνον βούνευρον καὶ κρατητήριον, ἀλλ' αὐτὸς ἦτο ἀκίνδυνος καὶ κατὰ συνέπειαν ἐγύριζεν εἰς τοὺς δρόμους

Εἶχε παρέλθει ἀπὸ τοῦ δυστυχήματός του δεκαετία, δέκα ὁλόκληροι ἐνιαυτοί, οἵτινες εἰς μὲν τὸ πρόσωπόν του ἀφῆκαν τὰ ἴχνη τῆς ἀπαισίας διαβάσεώς των εἰς δὲ τὴν ψυχήν του οὐδὲν· ἡ ψυχή του ἠδράνη. Ἦτο χειμών· χειμὼν ὅμως βαρύς, προσημανθεὶς ἀπὸ τὴν παράκαιρον ἀναχώρησιν τῶν χελιδόνων, ἀκριβῶς ὅπως ἐσημάνθη καὶ ἀπὸ τῶν ὀρεινῶν ποιμένων (συγγνώμην διὰ τὴν ἀσεβῆ παρομοίωσιν). Ἦλθεν ὁ Δεκέμβριος· αἱ ὁδοὶ εἶχον καλυφθῆ ὑπὸ παχέως στρώματος χιόνος καὶ αἱ οἰκίαι ὡμοίαζον ἐν συνόλῳ πρὸς μεγάλην ἀποκρυσταλλωμένην πόλιν, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς τὰ Ἀνατολικὰ Διηγήματα. Ὁ δυστυχὴς παράφρων ἀσυναισθήτως εἶχε σφυνωθῆ μίαν ψυχρὰν νύκτα ὑπὸ τὸ περιθώριον μιᾶς θύρας, ἀλλὰ διατηρῶν τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν τῶν ὀφθαλμῶν. Διέμεινεν ἐκεῖ συνεσπειρωμένος μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε ἐτινάχθη αἴφνης ὡς βάτραχος γαλβανισθείς· ἔστη ὄρθιος καὶ κατόπιν ἤρξατο τρέχων ὅλαις δυνάμεσι. Ποῦ διευθύνετο; Τί εἶδε; Ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ ἐξελισσετο θέαμα, ὅπερ πρὸ δεκαετίας τὸν εἶχε καταβάλει· οἰκία καιομένη, καὶ ὑπ' αὐτὴν κατάστημα ἐὰν εἶχε σώας τὰς φρένας ὁ δυστυχὴς θὰ ἔβλεπεν (ὦ! τῆς συμπτώσεως) ὅτι ἡ οἰκία ἐκείνη δὲν ἦτο ἄλλη εἰ μὴ ἐκείνη εἰς ἣν εἶχε θάψει τὰ δύο του προσφιλῆ ὄντα Ἀκούει ἔσωθεν τὰς γοερὰς κραυγὰς ἀνθρώπων κραζώντων εἰς βοήθειαν μάτην· οἱ ἄνθρωποι παρορμῶσι τοὺς πυροσβέστας, μάτην ὁ ἀξιωματικὸς τοὺς διατάσσει, τοὺς ὑβρίζει, τοὺς ἀπειλεῖ· κανεὶς δὲν κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν του. Αἴφνης ἀπὸ τῆς ἀνοικτῆς θύρας τοῦ ἐξώστου προβάλλει μία ὡχρὰ μορφὴ καὶ μετ' ὀλίγον ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν σιαγράφεται ἡ silhouette ἑανθοῦ παιδίου. μόλις πενταετοῦς κλαίοντος σπαρακτικῶς· ἡ σιδηρᾶ κλίμαξ εἶναι ἐκεῖ, ἀλλ' οὐδεὶς τολμᾷ ν' ἀνέλθῃ. Ἐν τῷ μέσῳ ὅμως τοῦ πλήθους τοῦ προσελθόντος (ὅπως συνειθίζεται οὐχὶ πρὸς βοήθειαν, ἀλλὰ πρὸς διασκέδασιν ἢ ἁρπαγὴν) ἀκούεται μία κραυγὴ μηκυθμὸς μᾶλλον ἀπὸ στόματος γίγαντος· πάντες στρέφουσι καὶ βλέπουσι τὸν παραφρονα ἀσκεπῆ, ἀλλ' ὄχι ὅπως τὸν ἐγνώριζον· τὸ ὄμμα του δὲν ἦτο πλέον ἀπλανές, ἀλλ' ἐξέφραζε κάτι τι τὸ ὁποῖον δὲν περιγράφεται μὲ λέξεις. κάτι τι τὸ ὁποῖον μετέχει καὶ τοῦ θείου καὶ τοῦ δαίμονος. Δι' ἀστραπιαίας κινήσεως εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς κλίμακος, τὴν ἀνέρχεται μὲ ταχύτητα αἰλούρου, εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἐξώστου· τὸ πλῆθος ἀγωνιᾷ. συνέχει τὴν ἀναπνοήν του· τὸν περικυκλώνουν αἱ φλόγες, ἀλλὰ τί τὸν μέλλει; Οἱ τρελλοὶ δὲν φοβοῦνται! Ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν ἐκείνων φωτιζομένη ἡ ὡχρὰ καὶ ἀδύνατος μορφή του, εἶχε τοσαύτην αἴγλην, ὥστε θὰ τὸν ἐξελάμβανες ὡς Τιτάνα παλαίοντα πρὸς τὸ παμφάγον αὐτὸ στοιχεῖον. Ὡμοίαζε τὸν Ποσειδῶνα ἀνακυκῶντα πυρίνην θάλασσαν ἢ τὸν Δία ἐν μέσῳ ὀμοβροντίας κεραυνῶν· ἦτο κάτι τι θεῖον. Τί συνετελεῖτο ἐν τῷ καθεύδοντι ἐκείνῳ ἀπὸ δεκαετίας πνεύματι, δύσκολον νὰ περιγράψωμεν. Τέλος ἔλαβε τὸ παιδίον διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ κατῆλθε μεθ' ἧς ταχύτητος καὶ ἀνῆλθε κράζων στεντορίᾳ τῇ φωνῇ: βοήθεια! βοήθεια! τὸ παιδί μου· εὑρέθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους· κατεφίλει τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πλάσμα ὅπερ ἐθεώρει μετὰ τρόμου ἅμα καὶ ἀπορίας τὸν σωτῆρά του. Παρῆλθον οὕτω δέκα δευτερόλεπτα, οἱ παριστάμενοι εἶδον τὸν παράφρονα δακρύζοντα (τὰ μεναδικὰ δάκρυα ἅπερ ἔχυσεν εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν), κατόπιν ὑψώσαντα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ψιθυρίσαντα ἔν: «εὐχαριστῶ».

Κατόπιν, ὡσεὶ ἀνένηψεν ἀπὸ βαθέως ληθάργου, ὁ παράφρων ἔρριψε βλέμμα περίεργον περὶ αὐτὸν καὶ ἀπεμακρύνθη δρομαίως....

Δὲν ἦτο πλέον παράφρων!

Ἀθῆναι. ΚΑΛΥΒΗ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΤΙΔΟΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ TOURGUENEFF

[Αἱ ἐπιστολαί, αἱ ἀπευθυνθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ῥώσσου συγγραφέως *Ivan Tourguéneff* πρὸς διαφόρους ἐν Γαλλίᾳ φιλολογικούς του φίλους, διπλοῦν ἐνέχουσι δι' ἡμᾶς ἐνδιαφέρον· ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ἐγκλείουν ὅλον τὸ θέλγητρον καὶ πᾶν ὅ,τι ἐξῆλθε τῆς γραφίδος τοῦ μάγου τούτου συγγραφέως, ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅτι ἀποκαλύπτουσιν ἡμῖν ἄγνωστον μέχρι σήμερον πτυχὴν τοῦ φιλολογικοῦ του βίου].

Ε. HALPERINE-KAMINSKY

Πρὸς τὴν Κυρίαν VIARDOT

Πετρούπολις, 21 Φεβρουαρίου 1852.

. . . . . .

. . . Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, ὡς τὴν εἶχον ἀρχίσει. Ἀνεπανόρθωτον δυστύχημα μᾶς ἔπληξεν: ὁ Gogol ἀπέθανεν εἰς Μόσχαν, ἀπέθανεν ἀφοῦ ἔκαυσε τὸ πᾶν—τὸ πᾶν—τὸν 6' τόμον τῶν «Νεκρῶν Ψυχῶν», πλῆθος ἔργων συμπεπληρωμένων ἢ ἀρξαμένων—τὸ πᾶν τέλος. Θὰ σᾶς ἦτο δύσκολον νὰ καθορίσητε ὅλον τὸ μέγεθος τῆς τόσον σληρᾶς, τῆς τόσον ἐντελοῦς ταύτης ἀπωλείας. Δὲν ὑπάρχει Ῥῶσσος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία δὲν σχίζεται αὐτὴν τὴν στιγμήν. Δι' ἡμᾶς ἦτο κᾶτι περισσότερον ἀπὸ ἁπλοῦς συγγραφεύς, μᾶς εἶχε ἀποκαλύψει εἰς τοὺς ἑαυτούς μας. Δι' ἡμᾶς ὑπὸ πολλὰς ἀπόψεις ἦτο ὁ διάδοχος τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἴσως σᾶς φανοῦν ἐξογκωθέντες, ὑπαγορευθέντες ἀπὸ τὴν θλῖψιν. Ἀλλὰ δὲν τὸν γνωρίζητε· δὲν γνωρίζητε παρὰ μόνον τὰ ἐλάχιστα τῶν ἔργων του καὶ ἂν ἀκόμη τὰ ἐγνωρίζατε ὅλα, θὰ σᾶς ἦτο δύσκολον νὰ ἐννοήσετε τί ἦτο δι' ἡμᾶς ἐκεῖνος. Πρέπει νὰ εἶνε ῥῶσσος κάνεὶς διὰ νὰ τὸ αἰσθανθῇ. Τὰ ἀγχινοΰστερα μεταξὺ τῶν ξένων πνεύματα, ἕνας Μεριμὲ παραδείγματος χάριν, δὲν διέκριναν εἰς τὸν Gogol, παρὰ ἕνα εὐθυμογράφον Ἀγγλικοῦ ὕψους Ἡ ἱστορική του σημασία τοῖς διέφυγεν ἐντελῶς. Τὸ ἐπαναλαμβάνω, πρέπει νὰ εἶνε Ῥῶσσος κάνεὶς διὰ νὰ γνωρίσῃ πᾶν ὅ, τι ἐχάσαμεν. . .

Ιν. TOURGUENEFF

Η ΕΚΚΥΒΕΥΣΙΣ

ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΕΣΠΕΡΟΥ»

Γενομένης προχθὲς τῆς ἐκκυβεύσεως τοῦ λαχείου τῶν δώρων τοῦ «Ἑσπέρου» ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν καὶ ἐνώπιον τῶν κατὰ τύχην προσελθόντων συνδρομητῶν μας κ. κ. Κ. Εὐκλείδου, Ἰωαν. Παπαδοπούλου, Ἀλ. Πολυχρονάκη καὶ τῆς κ. Ἀνθῆς Στροπέλη ἔλαχον οἱ ἀκόλουθοι ἀριθμοί, κερδίσαντες τὰ ἀντικείμενα, ἅτινα εὔχομεν ἀναγγείλει εἰς τὸ α' φύλλον, ἤτοι:

Ὁ 1ος ἀριθμὸς 29 τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Δδος Τζέμμας Σίδωριτς, ἐκέρδισε τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν.

Ὁ 2ος ἀριθ. 213 τοῦ ἐν Ἀθήναις κ. Γεωρ. Ζαφειροπούλου, ἐκέρδισε τὸ πολύκροτον.

Ὁ 3ος ἀριθ. 306 τοῦ ἐν Μεγάροις κ. Μελετίου Στεφοπούλου, ἐκέρδισε τὸ ἀργυροῦν ὡρολόγιον.

Ὁ 4ος ἀριθ. 91 τοῦ ἐν Σάμῳ κ. Ἰωάν. Πασχαλίδου, ἐκέρδισε τὴν συσκευὴν γραφείου.

Ὁ 5ος ἀριθ. τῆς ἐν Ἀθήναις κ. Ἀγγελικῆς Πετρίδου, ἐκέρδισε τὴν ἐλαιογραφίαν

Ὁ 6ος ἀριθ 365 τῆς ἐν Ἀθήναις Δδος Νίτσας Ἀποστολίδου, ἐκέρδισε τὸ ζεῦγος διόπτρων.

Ὁ 7ος ἀριθ. 319 τῆς ἐν Πειραιεῖ Δδος Κατίνας Παρασκευᾶ, ἐκέρδισε τὸ κρυστάλλινον βαρόμετρον.

Ὁ 8ος ἀριθ. 515 τοῦ ἐν Κρήτῃ κ. Νικ. Κατσιράκη, ἐκέρδισε τὸ ἐξυπνητήριον.

Ὁ 9ος ἀριθ. 43 τοῦ ἐν Ὀδησσῷ κ Νικολ. Παπαλουκᾶ, ἐκέρδισε τὸ μελανοδοχεῖον.

Ὁ 10ος ἀριθ. 458 τῆς ἐν Πειραιεῖ κ. Ἀφρ. Ῥουσσοπούλου, τὸ καλλιτεχνικὸν θερμόμετρον

Οἱ ἑπόμενοι ἀριθ. 544, 4, 337, 123 καὶ 168 τῶν κ. κ. Πέτρου Πασίσογλου (ἐν Χίῳ), Ἐμμ. Γαβαλᾶ (ἐν Ἀθήναις) τῆς Δδος Φιφῆς Δημητριάδου (ἐν Ἀθήναις), τῆς Mlle Marie Allousque (ἐν Παρισίοις) καὶ τοῦ κ. Δημ. Μινάρδου (ἐν Λαμίᾳ) ἐκέρδισαν ἀνὰ τρεῖς εἰκονογραφημένους τόμους τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Οἱ ἑπόμενοι ἀριθ. 100, 711, 198, 19 καὶ 409, τοῦ κ. Χριστ. Ξυδία (ἐν Ἀθήναις), τῆς Δδος Μαρίκας Σαμάρα (ἐν Ἐλευσῖνι), τοῦ κ. Δημ. Παπαποστόλου (ἐν Πόρτ-Σαΐτ), τῆς Δδος Οὐρανίας Μακρῆ (ἐν Βάρνῃ) καὶ τοῦ κ. Μάκη Κασσελίδου, (ἐν Ἀθήναις).

Καὶ οἱ τελευταῖοι δέκα 377, 305, 165, 88, 328, 18, 73, 214, 036, καὶ 152 τῶν κ.κ. Θεοδ. Κοντοῦ (ἐν Ἀθήναις), Νικ. Καρδοπούλου (ἐν Ῥωσσίᾳ), τῆς Δδος Ἀθηνᾶς Μπαξιβανάκη (ἐν Πειραιεῖ), Μαρ. Μεσσηνέζη (ἐν Σύρῳ), Κούλας Πετροπούλου (ἐν Πειραιεῖ), τοῦ κ. Δημ. Βασιλάκη (ἐν Ἀθήναις), τῆς κ. Εὐτυχ. Φραγκίσκου (ἐν Ἀθήναις), τῆς Δδος Βασ. Τσάμπηρα (ἐν Πειραιεῖ), τῶν κ κ. Κωνσ. Κσυκέα (ἐν Κρήτῃ), καὶ Ἀν. Παπαβασιλείου (ἐν Ἀθήναις).

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

★ ΑΠΟ ΤΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ★

ΑΧΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Πόσο γοργὰ διαβήκανε
τὰ πλειὸ γλυκὰ ὀνειρά μου
καὶ μένει ἡ πλάνα ἐλπίδα μου
σὰν ἄστρο 'στὴν αὐγή.

—

Πόσο γοργὰ ἐμαράθηκε
ἡ πρόσκαιρη εὐτυχία μου
σὰ λούλουδο ποῦ 'σκόρπισε
τὰ φύλλα του 'στὴ γῆ.

—

Καὶ τώρα ἐδῶ παντέρημος
μὲ τὴ θλιμμένη λύρα
κάποιε τραγοῦδι ἀνύπαρχτο
μέσ' 'στὴν καρδιὰ ζητῶ.

—

Τὸ δάκρυ τὸ θερμότατο
τοῦ Πυγμαλίωνα ἐπῆρα
ψυχὴ νὰ δώσω ὁ δύστυχος
σὲ μάρμαρο ψυχρό.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΙΑΓΚΙΝΗΣ

★ ΑΛΥΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ ★

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΝΗΡΗΪΔΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Προσεποιήθη ὅτι ἐδοκίμαζε τὸ νέον του ποδήλατον, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς Νηρηΐδος ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπή.

Ὅταν ὁ νεαρὸς Ποδηλάτης ἐπανέκαμψεν, ἡ Νηρηΐς ἐκάθητο ἀκόμη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

Προφανῶς δὲν ἠννόησε τίποτε.

Καὶ ὅμως δὲν συνέβαινε οὕτω. Τὰ πάντα ἐγίνωσκεν ἐκείνη, ἀλλ' ἠννόησεν ὅτι ἡ γυναικεία ἀξιοπρέπειά της δὲν τῇ ἐπέτρεπε πλέον νὰ ἐκλιπαρῇ τὸν ἔρωτα ἑνὸς παραλυμένου.

Τὸν ἀφῆκεν ἀνεπιτήρητον, ὅλως ἀπογοητευθεῖσα Καὶ τότε ἐπηκολούθησε σειρὰ ἐφημέρων ἐρώτων, ὁ δὲ ἀχάριστος Μάρκελλος ἐπέστρεφε κατὰ τὰ ἐξημερώματα ἐξηντλημένος ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὴν ἑπομένην τὸς βημικὸς περιπετείας του.

Ἐν τούτοις δὲν ἐπετύγχανε πάντοτε, ἐνίοτε μάλιστα ἐξηυτελίζετο ὡς ὁ τελευταῖος τῶν ἀλητῶν. Ἐν ἐπεισοδίοις ἰδίως τὸν κατέστησε γελοῖον. Παρὰ τὴν δενδροστοιχίαν τῆς Ἀμαλίας τριὰς νεαρῶν δεσποινίδων διήγειρε τὴν προσοχήν του. Ἦσαν ἡ ὡραία Ἐσμεράλδα, ἡ Ἐλπιδοφόρος Πολυτεχνιὰς καὶ τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς. Ὁ Μάρκελλος τὰς ἐπλησίασεν ἰταμῶς καὶ ἤρχισε νὰ ταῖς ἀπευθύνῃ χαριέσσας μὲν ἀλλ' ὀλίγον τι ἀνοικτὰς ἐκφράσεις. Αἱ τρεῖς φίλαι κατ' ἀρχὰς τὸν περιεφρόνησαν ἀλλ' ὅτε πλέον κατέστη ἀνυπόφορος ἀπεστάθησαν εἰς παρατυχόντα ἀστυφύλακα, ὅστις, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὰς ἀπειλὰς μάλιστα τοῦ Μαρκέλλου, ὡδήγησε τοῦτον εἰς τὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμῆμα.

Τοῦτο ἤρκεσεν ἵνα τοῦ ἐπιτεθῶσιν αἱ ἐφημερίδες. Ὁ «Μαντζαφλῶρος», σατυρικὴ ἐφημερὶς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, παρωμοίαζε τὸν Μάρκελλον ἐν γελοιογραφίᾳ πρὸς Πληγωμένον Κλέφτην, οὗτινος τὴν καρδίαν ἐμοιράζοντο μεταξύ των τὸ Ὀμπερὸν καὶ τὸ Ζιζάνιόν τοῦ Ὠδείου, ἀφιέρου δὲ ὁλόκληρον ἄρθρον ἐπὶ τοῦ ἰδίου, ὃν ἀπεκάλει Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας. Ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἐξιστορεῖτο ὁλόκληρος ἡ σκηνὴ τῆς δενδροστοιχίας καὶ ὁ ἡμέτερος ἥρως πιρεδίδετο εἰς ἀνηλεεῖς σαρκασμούς. Ὁ δὲ «Σαμπινιὸλ», ἄλλο σατυρικὸν φύλλον, ἐδημοσίευεν ὅρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον τὸ «Πειραϊκὸν Σκάνδαλον» ἐν ᾧ διηγεῖτο ἐπεισόδιόν τι τοῦ Μαρκέλλου ἐν Πειραιεῖ. Τὸ αὐτὸ φύλλον εἶχε γελοιογραφήσῃ τὸν πτωχὸν νέον ὡς Ζο-ζό. Τέλος ὁ «Μαγικὸς Γρῖφος» τὸ μᾶλλον διαδεδομένον σατυρικὸν φύλλον, τὸν ἐξεπίναζε κυριολεκτικῶς μὲ τὸν πλέον ἄσπλαγχνον τρόπον, ἀποκαλῶν αὐτὸν Μπερτόδουλον καὶ..Δὸν Πατάταν!

* *

Καὶ ὁ μὲν Μάρκελλος δὲν δυσηρεστήθη καὶ πολὺ δι' ὅλα αὐτά. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ ἐχάρη διότι κατέστη ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας. Δὲν συνέβαινεν ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὴν ἀτυχῆ κόρην τῶν ὑδάτων.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Μάρκελλος ἀνεπαύετο εἰς τὸν κοιτῶνά του σκεπτόμενος περὶ τῶν διασκεδάσεων τῆς προσεχοῦς νυκτὸς καθ' ἣν ἐν πλήρει ὁμηγύρει φίλων θ' ἀνηγορεύετο ἐπισήμως Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων. Δύο νεαροὶ γυμνασιόπαιδες, ἔνθερμοι Λάτραι τοῦ Μπεζίκ, θὰ τὸν ἐστεφάνουν διὰ μύρτων καὶ χλόης, τὸ δὲ Ζιζάνιον Γυμνασίου θὰ τὸν ἀνεκήρυσσε συγχρόνως καὶ Ἀρχηγὸν τῶν γυμνασιοπαίδων.

Ἀπερροφημένος, ὡς ἦτο, ὑπὸ τῶν τόσω σοβαρῶν σκέψεών του ὁ τρελλὸς νεανίας δὲν ἤκουσε τὴν θύραν ἀνοιγομένην, μόνον δὲ ὅταν ἠσθάνθη χεῖρά τινα νὰ τὸν ψαύῃ ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεσκίρτησεν ἰδὼν τὴν Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ πρὸ αὐτοῦ. Ἦτο τόσον ὠχρὰ καὶ τόσον εἶχον κοιλανθῆ αἱ ἄλλοτε ῥοδόχροοι καὶ εὔσαρκοι παρειαί της, ὥστε προὐκάλει τὸν οἶκτον.

—Δὲν μὲ ἀνέμενες βεβαίως, Μάρκελλε, τῷ εἶπε μὲ τὴν σιγανὴν φωνήν της.

Ὁ νεανίας ἠθέλησε νὰ ψελλίσῃ λέξεις τινάς.

—Ἔσο εἰλικρινής, εἶπεν ἐκείνη, μειδιῶσα πικρῶς Διὰ σὲ εἶμαι ἓν τίποτε πλέον, ἓν ὁράκος ἀπορριφθέν. Ἐν τούτοις ἂς ἀναδράμωμεν ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐνθυμεῖσαι τὴν νύκτα, καθ' ἣν συνηντήθημεν ἐν Φαλήρῳ;... Τί ἦσο τότε;... Ἄσημον παιδάριον, κοινός τις Πειραιώτης, Ῥωμαντικὸς καὶ πλήρης φιλοδοξίας. Ἀφῆκα χάριν σοῦ τὰς μαγευτικὰς ὄχθας τοῦ Ἴστρου, ὅπου ἔζων εὐτυχής, καὶ ἦλθον πρὸς σὲ μὲ Ἀνοικτὴν καρδίαν. Τρελλὸς ἔρως ἔφλεγε τὰ στήθη μου. Τὸ Ἔνοπλον αὐτὸ ζιζάνιον μὲ εἶχε τοξεύσει, ἐμὲ ἣν ἀπεκάλουν διὰ τὴν ἀδιαφορίαν μου Τοξεύτριαν Ἀρτέμιδα. Ἦλθον μὲ Πάλλουσαν Καρδίαν, πλήρης ἐξ Ἀνεκφράστου Ἔρωτος ἵνα ἑνώσω τὴν τύχην μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σου, νὰ σὲ ἀνυψώσω, νὰ σὲ μεγαλύνω, ὡς κατώρθωσεν ἡ Πολυκλείτη ν' ἀναδείξῃ τὸν φίλον της Βασιλέα τοῦ Ἄργους. Καὶ ἐγὼ μὲν ἐτήρησα Ἀμετάβλητον Καρδίαν, σταθερὰ δ' ἐν τῷ ἔρωτι, σ' ἔκαμα εὐτυχῆ, ἔνδοξον, πλούσιον, μέγαν. Σύ, εἰς ἀνταπόδοσιν, μὲ περιφρόνησας!...

Καὶ ὅμως, προσέθηκε μὲ κίνημα μεγαλοπρεποῦς φιλαρεσκείας, εἶμαι ὡραία, ὡραία ὡς ὅτε περικυκλουμένη ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἀπεκαλούμην Βασιλισσατῆς Καλλονῆς. Ἀλλ' ὁμολόγησέ το, ἐκορέσθης πλέον. Μὲ καταφρονεῖς, μὲ συντρίβεις, ἀλλὰ δὲν θὰ μείνω ἁπλοῦν θῦμά σου Θὰ εἶμαι συγχρόνως ὁ Ἐκδικητής!

Ὁμιλοῦσα ἀνελάμβανε βαθμηδὸν τοσοῦτον μεγαλεῖον καὶ τοσοῦτον ἔλαμπον ἐξ ὀργῆς θείας οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοί της, ὥστε ὁ Μάρκελλος ἤρξατο αἰσθανόμενος ποιάν τινα ἀνησυχίαν.

—Θὰ μετανοήσῃς, ἐξηκολούθησεν ἀνικτηρμόνως ἡ ἐξωργισμένη Νύμφη. ἀλλὰ θὰ εἶνε ἀργά.

—Συγγνώμην! ..ἐψιθύρισε τεταραγμένος ὁ Μάρκελλος.

—Νὰ σὲ συγχωρήσω !... Ποτέ !... Στρέψε τὸ βλέμμα περὶ σὲ καὶ ἴδε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν περιστοιχοῦντά σε πλοῦτον... Τὴν καταρρέουσαν εὐτυχίαν μας.

* *

Εἶπε καί, ὡς ἄλλοτε παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου, ἤγγισε τὸν νέον μὲ τὸν δάκτυλόν της.

Ἡ τοποθεσία ἀμέσως ἤλλαξεν. Ἀντὶ τῶν ἐπιχρύσων ἐπίπλων καὶ τῶν βαρυτίμων παραπετασμάτων, ὁ Μάρκελλος εἶδε καὶ πάλιν πέριξ του τοὺς βράχους τοῦ Φαλήρου. Ἡ θάλασσα ἐξηκολούθει νὰ κτυπᾷ ὀργισμένη τοὺς κοιλανθέντας πρόποδας τοῦ βράχου, ἐφ' οὗ εὑρέθη ἐξηπλωμένος, ὁ δὲ Ἕσπερος, καλυφθεὶς καὶ πάλιν ὑπὸ νέφους, ἔπαυσεν ἐκπέμπων τὰς ἀργυρᾶς μαρμαρυγάς του.

Ὁ Μάρκελλος ἔτριψεν ἐννεὸς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τί εἶχε συμβῇ λοιπόν;

Μήπως τῷ ὄντι συνέβησαν ὅσα διηγήθημεν προηγουμένως καὶ ἡ ἀλληλουχία αὕτη ἡ σχεδὸν μυθικὴ τῶν γεγονότων τὸν ἔφερε καὶ πάλιν εἰς τὸν βράχον του;

Ἢ μήπως ἁπλούστατα ἀπεκοιμήθη καὶ ἓν Χρυσοπτέρυγον ὄνειρον τὸν ἐβαυκάλισε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο;

Τοῦτο ἔμεινε καὶ θὰ παραμείνῃ...

ΑΛΥΤΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

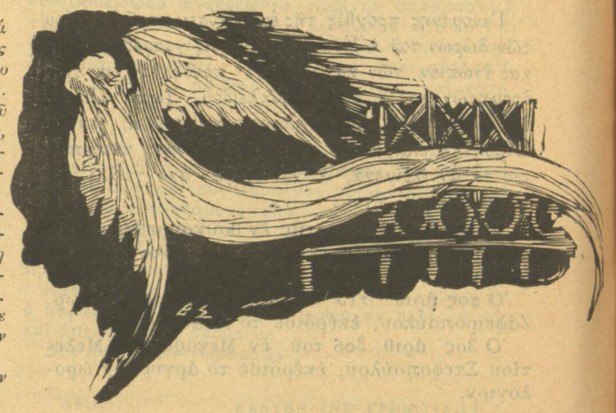

★ FRANCOIS DE NION ★

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΚΗΣΙΑΣ

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον τῆς μαρκησίας Δελα Ρώς Οὐδέρ. Παράθυρα ὑψηλὰ μὲ λευκὰ παραπετάσματα ἐκ μουσελίνης. Ἐξωθι τῶν ὁποίων διακρίνονται τὰ δένδρα ἀλσυλίου

Μία τράπεζα εἰς τὸ μέσον πλήρης διαφόρων χειρογράφων καὶ χαρτίων. Παρὰ τὴν τράπεζαν ταύτην, ἐναντι ἀλλήλων κάθηται οἱ :

Γιλβέρτος δὲ Μοντρεζόρ, νεανίσκος δεκοεξάετης μὲ ὕφος γελαστὸν καὶ πονηρὸν καὶ ἡ μαρκησία Δελα-Ρώς Οὐδέρ, μάμμη του ἑξήκοντα ὀκτὼ ἐτῶν, λευκόθριξ καὶ παιδικῆς ἀφελείας γραῖα. Κρατεῖ τὰς διόπτρας, ἐνησχολημένη λίαν εἰς τὰς ἀλληλογραφίας της].

Ἡ Μαρκησία. — Θ' ἀπαντήσωμεν πρῶτον εἰς τὰς μᾶλλον ἐπειγούσας ἀφοῦ βιάζεσαι τόσον νὰ ἐξέλθῃς... Ἐμπρός ! ἔχομεν μίαν αἴτησιν τοῦ ἀββᾶ Λεμπαττὺ διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκκλησίας του.

Γιλβέρτος.—Μοῦ φαίνεται ὅτι οὔτε θὰ τελειώσῃ ποτὲ αὐτὴ ἡ ἐκκλησία...

Ἡ Μαρκησία. — Μά, ἐξεύρεις, προσέθηκε δύο πτέρυγας ἀφ' ὅτου τὸν εἴχαμε βοηθήσει πάλιν ἐσχάτως.

Γιλβέρτος.—Κι' ἂν τὸν βοηθεῖτε ἔτσι διαρκῶς, μπορεῖ νὰ προσθέσῃ καὶ θόλους καὶ στοὰς καὶ χίλια δύο ἄλλα

Ἡ Μαρκησία.—Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἠγάπησέ ποτε νὰ κτίζῃ, ἂς τοῦ ρίψ'...

Γιλβέρτος.—....λίθους οἰκοδομῆς !

Ἡ Μαρκησία.—Θὰ τοῦ στείλῃς 500 φράγκα μὲ δύο λέξεις εἰς τὴν κάρταν μου· θὰ σοῦ ὑπαγορεύσω... Ἄ ! νὰ κι' ἕνα γράμμα ἀπ' αὐτὸ τὸ ζῷον, τὸν Πέτρον. Μοῦ ζητεῖ εἴκοσι πέντε λουδοβίκεια. Εἴκοσι πέντε λουδοβίκεια...δῆλα δή ;

Γιλβέρτος.— Ὅταν τὰ ζητῇ κανείς, μόλις εἶνε εἴκοσι πέντε λουδοβίκεια, ἀλλ' ὅταν τὰ δίδει εἶνε ἕνα ποσὸν πεντακοσίων φράγκων.

Ἡ Μαρκησία.—Εὖγε! εἶσαι ἀρκετὰ δυνατὸς εἰς τὰ μαθηματικά.

Γιλβέρτος.— Καὶ τί τὰ θέλει αὐτὰ τὰ 25 Λουδοβίκεια...;

Ἡ Μαρκησία.—.Ν' ἀγοράσῃ μπόττες ὑπηρεσίας.

Γιλβέρτος.—Ἢ μᾶλλον μπόττες...κοροϊδίας...

Ἡ Μαρκησία.—Ὁπωσδήποτε, γιὰ τ λευταία φορά, στεῖλέ του μὲ μία λέξι 'στὴν κάρτα μου. Θὰ σοῦ ὑπαγορεύσω.—Ἄ ! νά, οἱ Σαὶν-Μαιγκρὲν μοῦ ἀναγγέλουν τὸν θάνατον τοῦ θείου των. Ἐνθυμεῖσαι ἐκεῖνον τὸν περίφημον θεῖον Λεμορτιέ.

Γιλβέρτος.—Ἄ ! ναί, ἐξεύρω. . Ἐκεῖνον, ποῦ κάθε τόσο τὸν ξεφούρνιζαν γιὰ νὰ νάνουν ἐπίδειξι

Ἐλεονώρα Δοῦζε.

'στὸν γαμβρό των καὶ τὸν εἶχαν γιὰ τὴν καλλιτέρα ἐλπίδα τῆς κόρης των.

Ἡ Μαρκησία.—Νὰ προσθέσῃς μία λέξι 'στὴν κάρτα μου. Θὰ σοῦ ὑπαγορεύσω. Εἶνε, βλέπεις, πένθος... Ἰδού, ἡ κυρία Δελαφὲρ μοῦ ἀναγγέλει τοὺς ἀρραβῶνας τῆς Σιμόνης μετὰ τοῦ βαρώνου Χὶρτζ Δε-Ζουντεστέρν.

Γιλβέρτος.—Ἄ ! ἄ ! ἡ μικρὰ Σιμόνη. Ὑπανδρεύεται λοιπόν !...

Ἡ Μαρκησία. — Δὲν ἔχεις νὰ 'πῇς τίποτε.... Κάμμία ἔλλειψις δὲν ὑπάρχει.

Γιλβέρτος. —Κεφαλαίων μόνον...

Ἡ Μαρκησία.— Σιωπή...Γράψε συγχαρητήρια ἐγκάρδια.

Γιλβέρτος.—Τίποτ' ἄλλο ;...

Ἡ Μαρκησία.—Τίποτε, ἀφοῦ βιάζεσαι τόσον... Ἔχομε, ἐννοεῖται πολλὰ ἄλλα νὰ τελειώσωμεν, ἀλλὰ ἂς μείνουν δι' αὔριον.

(Καθ' ὃν χρόνον ὁμιλεῖ, ὁ Γιλβέρτος γράφει τὰς διευθύνσεις ἐπὶ τεσσάρων φακέλλων καὶ τ' ἀφίνει ὅλα ἐν ἀταξίᾳ ἐπὶ τῆς τραπέζης).

Ἡ Μαρκησία—Τί κάμνεις αὐτοῦ ; Γράφεις τὰς διευθύνσεις προκαταβολικῶς ; Αὐτὸ δὲν εἶνε φρόνιμον... 'μπορεῖ ν' ἀπατηθῇς.

Γιλβέρτος.—Ἀλλά, μάμμη μου, μ' ἐπήρατε γιὰ ἀφῃρημένον ;

Ἡ Μαρκησία.—Πῶς;

Γιλβέρτος.—Ἐξεύρω τί κάμω, ἐγώ...

Ἡ Μαρκησία.—Ναί, 'ξεύρεις.!... Ἔλα, ἔλα νὰ σοῦ ὑπαγορεύσω καὶ κατόπιν εἶσ' ἐλεύθερος.

(Κρατεῖ τὰ διόπτρα μακράν, ὡς νὰ ἦσαν φακοί, καὶ, ὑπαγορεύουσα, ἀκολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματος

τὰς ταχέως χαρασσομένας γραμμὰς ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου της ἀνακινοῦσα τὰς ὀφρῦς ἑκάστοτε εἰς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας ἢ δυσφορίας διά τινας δυσκόλους ἐκφράσεις. Ἔξω ἡ ἡμέρα ὠχριᾷ καὶ τ' ἀντικείμενα βαθμηδὸν ἀμαυροῦνται).

Ἡ Μαρκησία.—Ἔλα, πήγαινε τώρα, σὲ βλέπω, βιάζεσαι...Ἀναλαμβάνεις ὅμως νὰ τὰ ῥίψῃς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ;

Γιλβέρτος.—Εὐχαρίστως, μάμμη μου.

Ἡ Μαρκησία. — Θὰ κολλήσῃς τὰ γραμματόσημα...Ἰδοὺ εἴκοσι φράγκα... Κράτησε τὸ ὑπόλοιπον.

[Ὁ Γιλβέρτος κάμει ὑπόκλισιν θεατρικὴν ἐν εἴδει εὐχαριστίας καὶ πηδᾷ εὔχαρις ἐκτὸς τοῦ δωματίου).

II

Ὁ ἀββᾶς Λεμπαττὺ ἀναγινώσκει τὴν ἐπιστολὴν τῆς Μαρκησίας :

« Ἡ μάμμη μου σοῦ στέλλει τὰ 500 φράγκα ποὺ ἐζήτησες διὰ νὰ πληρώσῃς τῆς μπόττες σου. Εἶνε ὅμως πολὺ ἀκριβὲς διὰ μαθητὴν διετῆ τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς.»

Ἔκπληξις τοῦ ἀββᾶ.

* * *

Ὁ Πέτρος Δελα-Ρὼς-Οὐβὲρ—ἔγγονος τῆς μαρκησίας—ἀνοίγει τὴν ἐπιστολὴν τῆς μάμμης του, ἐν ᾗ πλὴν τῶν αἰτηθέντων χρημάτων εὑρίσκει καὶ τὰς ἀκολούθους γραμμάς :

« Ἡ μαρκησία Δελα-Ρὼς-Οὐβὲρ, λίαν εὐτυχὴς διότι βλέπει εὐοδούμενον τὸ εὐσεβὲς ἔργον τοῦ ἀββᾶ Λεμπαττύ, τὸν παρακαλεῖ νὰ εὔχεται ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τὸν ἱκετεύει νὰ δεχθῇ καὶ τὰ βαθύτατα σέβη της.»

Σπασμωδικοὶ γέλωτες τοῦ Πέτρου.

* * *

Ἡ κυρία δὲ-Σαὶν-Μαγκρέν, διατρέχει τὴν συλλυπητήριον ἐπιστολὴν τῆς μαρκησίας :

« Ἡ μαρκησία Δελα-Ρὼς-Οὐβὲρ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ εὐτυχοῦς γεγονότος, ὅπερ τῇ ἀνηγγέλθη, ἀποστέλλει ὑμῖν τὰ ἐγκάρδια...συγχαρητήριά της.»

Μανία καὶ ἀγανάκτησις ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας.

* * *

Ἐν τῇ οἰκίᾳ Δελαφὲρ ἀνοίγουν τὴν ἐπιστολὴν τῆς μαρκησίας καὶ ἀναγινώσκουν, εἰς ἐπήκοον καὶ τοῦ βαρώνου Χίρτζ, τὰς εὐχάς, ἃς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀρραβώνων, ἀποστέλλει ἡ μαρκησία :

«Λίαν συγκεκινημένη ἐπὶ τῇ φρικώδει δυστυχίᾳ, ἣν μοι ἀναγγέλλετε, συλλυποῦμαι ὑμῖν ἐγκαρδίως καὶ εὔχομαι τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.»

Κραυγαὶ ἐκδικήσεως.

III

Ὁ Γιλβέρτος, ἐξερχόμενος τοῦ ταχυδρομείου καὶ πλήττων τὸ μέτωπον διὰ κινήμανος ἀπελπισίας :

—Διάβολε ! Τώρα ποῦ συλλογίζομαι, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μπέρδεψα τὰς διευθύνσεις !

Μετάφρασις. ΚΥΜΑ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΩΣ ΕΙΔΟΣ . . ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Πρόσωπα : Ὁ Κοσμάκης καὶ ἐγώ

—

Κ. — Τίς εἶ ;
Ε. — Ἐγώ.
Κ. — Ποῖος ἐσύ ;
Ε — Βρὲ βάρδα νὰ περάσω !
Κ. — Ποιὸς εἶσαι ; λέγε μου εὐθὺς πρὶν τὰ πλευρά σου [σπάσω.
Ε. — Πάταξον μέν, ὡς ἔφασαν οἱ πρόγονοι τὸ πάλαι
ἄκουσον δὲ καὶ κύτταξε καὶ μὲ τὸ νοῦ σου βάλε
τί ἔχω μὲσ' 'στὰ χέρια μου καὶ τί ζητῶ νὰ κάνω.
Κ. — Μοῦ φαίνεται πῶς ἔμπλεξα μὲ βέρο τσαρλατάνο !
Ε. — Λανθάνεσαι, ἀγαπητέ,δὲν ἔχω τέτοια χάρι
'Δές, ἔχω πέννα καὶ χαρτί, χαρτὶ καὶ καλαμάρι...
Κ. — Βρὲ μὴ τυχὸν καὶ ἔργεσαι ἀπὸ τὴν Καισαρεία ;
Ε. — Δὲν τὴν γνωρίζω, ἀδελφέ, αὐτὴ τὴν πολιτεία.
Εἶμ' 'Αθηναῖος γκάκαρης καὶ δὴ ἀπ' τὸ Γεράνι
κι' ὡς βλέπεις ἔχω 'πάνω μου πένναις, χαρτί. με- [λάνι
γιατ' ἔβαλα ἀπόφασι νὰ γράφω νύχτα-μέρα
γιὰ κάθε ἕνα τενεκέ, γιὰ κάθε μία λέρα,
γιὰ κάθε κωμυδείλλιον γιὰ κάθε τραγῳδία,
γιὰ κάθε δράμα τραγικόν.γιὰ κάθε κωμῳδία,
γιὰ κάθε σίζον—μίλ παντὸν—ὦ» Εἰδικὸν γραφεῖον»
διὰ τὸν σαλταπίδαν τ' ἀγάνωτον ἀγγεῖον,
ποῦ ἦρθ' ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὸ πόβερον ἀγόριον
χωρὶς 'ντροπὴ καὶ διάκρισιν νὰ εὕρῃ τὸ ἀβόριον,
γιὰ κάθε ἕνα κριτικὸ καὶ δὴ Ἀριστοτέλη,
εἴτε Ἰωαννέτος λέγεται, εἴτε ὅπως ἄλλως θέλει,
γιὰ κάθε στύλον τῆς Βουλῆς, γιὰ κάθε φανφαρόνο.
Κ. — Μὰ τέλος πάντων, ἀδελφέ, ποιὸς εἶσαι ;
Ε. — Τελειώνω.
Γιὰ τῆς φιλολογίας μας θὰ γράφω τοὺς εὐνούχους,
γιὰ τοὺς μεγάλους καὶ τρανούς, γιὰ τοὺς προνο- [μιούχους,
γιὰ κάθε ἕνα ζήτημα.....
Κ. — Μωρὲ θὰ πῆς ποιὸς εἶσαι ;
Ε. — Μὴ κάνῃς ἔτσι, ἀδελφέ,καὶ μὴ στενοχωρῆσαι !
Κ. — Ἡ γλῶσσά σου, μοῦ φαίνεται, δὲν θάναι 'στὰ καλά [της. . .
Ε. — Βρὲ εἶμαι τοῦ «Ἑσπέρου» καινούργιος συνεργάτης ! Δὲν τῶνοιωσες κουτέ ;
Κι' ἂν θὲς νὰ μάθῃς πῶς μὲ λέν, ἰδού :

LE GENERAL DES ZIZANIES

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ;

Τί σημαίνει ἂν αἰώνια σ' ἐνθυμοῦμαι,
Τί σημαίνει ἂν αἰώνια σ'ἀγαπῶ,
Ἂν σὲ βλέπω 'στ' ὄνειρό μου, σὰν κοιμοῦμαι,
Ἂν προφέρω τὄνομά σου, σὰν ξυπνῶ ;

—

Τί σημαίνει ἂν ἀγάπη μαζεμμένη
Μᾶς κρατεῖ μέσα 'στὰ χέρια της σφιχτά ;
Πρέπει αἰώνια νὰ ζοῦμε ἑνωμένοι,
Κ' ἡ καρδιά μου 'στὴν καρδιά σου νὰ χτυπᾷ.

—

Φῶς τοῦ ἥλιου πρέπει νἄχω τὴ ματιά σου,
'Απ' τὰ χείλη σου νὰ πέρνω τὴ ζωή,
Καὶ νὰ γύρω 'στὴν ὁλόθερμ' ἀγκαλιά σου,
Σὰν θ' ἀφήσω τὴ 'στερνή μου τὴν πνοή.

Σάμος ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΑΠΟ ΤΑΣ «ΜΑΡΜΑΡΥΓΑΣ»

—Ὁ ἔρως καὶ ἡ νεότης ὁμοιάζουν καθ' ὅτι γεννῶνται καὶ θνήσκουν συγχρόνως.

Καλύβη τῆς Ἐρημίτιδος.

—Ὁ ἔρως εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου.

—Μεγάλη καρδία εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία συγχωρεῖ ἀπεριορίστως.

Φθινοπωρινὴ Νυχτιά.

—Ἡ καρδία εἶναι αὐτόματος κινηματογράφος μὲ πλῆθος εἰκόνων.

—Ἡ μεγαλειτέρα εὐτυχία εἶναι νὰ κερδίσῃ κάνεὶς εἰς τὸ λαχεῖον τοῦ γάμου.

Ἄλυτον Αἴνιγμα.

—Ὁ ἔρως εἶνε μυστηριώδης καὶ ἤδιστος σύνδεσμος ὁ ὑψῶν τὸν ἄνθρωπον μέχρι τοῦ Δημιουργοῦ· αἴσθημα ἐξαγιάζον, δύναμις τὰ πάντα μαντεύουσα. Ἔρως δεσπότης τοῦ σώματος.

—Ἐὰν ὁ ἐρῶν ἁμαρτάνει καὶ ὁ Θεὸς εἶνε ἁμαρτωλός.

—Ἡ καρδία ἔχει δικαιώματα ἅτινα δὲν ἔχουν ὅρια μολονότι ἔπρεπε νὰ ἔχουν.

Ἀρχηγὸς τῶν Δαιμόνων.

Ἔρως—Νεότης.

Σὰν διαβατάρικα πουλιὰ γιὰ μιὰ φορὰ 'στὸ βίο
ἔρχονται στήνουν τὴ φωλιὰ καὶ φεύγουν καὶ τὰ [δυο
προτοῦ φανῇ 'στὴν κόμη
τὸ πρῶτο χιόνι ἀκόμη
—Ἡ καρδιὰ ποῦ ὑποφέρει κι' ἐν σιγῇ μοχθεῖ καὶ [πάλλει
καὶ τὸ μυστικό της πνίγει, εἶναι πάντοτε μεγάλη.

Κῦμα τοῦ Φαλήρου.

ΛΕΥΚΗ ΣΕΛΙΣ

Ζωὴ-ψέμμα.

Ἕνα ψευτοπαραμῦθι εἶν' ἡ ψεύτικη ζωή μας
Καὶ ψευτοπετᾷ 'στὸ τέλος 'σ ἄλλο ψέμμα ἡ ψυχή [μας
Δυστυχεῖς ! ψευτογελᾶμε, ψευτοζοῦμε, ψευτο- [κλαῖμε
Κι' ὅταν λέμε «Κόσμε ψεύτη» ψέμματα κι' αὐτὸ [τὸ λέμε.

Ἐστεμμένη Καλλονή.

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟΝ

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Δαιμόνων δι' ἐξόχων εἰκόνων ἀπεικονίζει τὸν ἑαυτόν του ὡς καὶ ἅπαντες οἱ ὁπαδοί του. Ἐπίσης καὶ ἡ Καλύβη τῆς Ἐρημίτιδος ἥτις καὶ τὰς λοιπὰς σελίδας κοσμεῖ μὲ ὡραιοτάτας ἀκουαρέλλας.

ΚΟΣΜΙΚΑ

Τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἑορτάζει ὁ ἡμέτερος Διευθυντὴς κ. Δημήτριος Κ. Χαρβάτης.

—Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἐν Φλωρεντίᾳ Δίδος Ναταλίας Ῥοσέλλι μετὰ τοῦ καλλίστου καὶ διαπρεποῦς νέου κ. Γ. Παπαδημητρίου.Εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν καὶ πᾶν ἀγαθόν.

—Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ ἀρτισυστάτου συλλόγου ὁ «Φιλικὸς Σύνδεσμος» ἐξελέγησαν: Πρόεδρος ὁ ἡμέτερος Διευθυντὴς κ.Δημ. Κ.Χαρβάτης, Ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Περικ. Α. Κωνσταντινίδης, Ταμίας ὁ κ. Β. Παρασκευόπουλος, Γεν. Γραμματεὺς ὁ κ. Μιχ. Λαγκαδᾶς, Εἰδ. Γραμματεὺς ὁ κ. Π. Ἰωαννίδης, καὶ Κοσμήτωρ ὁ κ. Πέτρος Ῥούλιας.

ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΑΥΞΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐκ προηγουμένων ἐγγραφῶν	7
Ἄλυτον Αἴνιγμα ἐνέγραψεν	5
Τὸ ὅλον ἐνεγράφησαν	12

Ἐγγραφέντων 12 νέων συνδρομητῶν τὸ παρὸν φύλλον ἐξεδόθη δωδεκασέλιδον κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μας. **Βραβεύονται** δὲ διὰ κλήρου τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα καὶ ἡ Φιλόγελως Κόρη εἰς οὓς θὰ ἀποσταλοῦν προσεχῶς τὰ βραβεῖά των.

Ἀπὸ τοῦδε μόλις συναθροίζονται δώδεκα νέοι ἐτήσιοι συνδρομηταὶ προπληρώνοντες τὴν συνδρομήν των θὰ ἐκδίδωμεν ἐν φύλλον δωδεκασέλιδον, ἐκτὸς τούτου καὶ ἐν τῷ «Ἑσπέρῳ» θὰ δημοσιεύωμεν τὸν ἐγγράφοντα συνδρομητὰς καὶ παραπλεύρως τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφέντων καὶ τέλος μεταξὺ τῶν ἐγγραφάντων τοὺς 12 νέους συνδρομητὰς θὰ βραβεύωμεν δύο διὰ κλήρου δι' ἑνὸς εἰκονογραφημένου μυθιστορήματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ "ΕΣΠΕΡΟΥ,,

Ὑπενθυμίζομεν τοῖς φιλτάτοις συνδρομηταῖς καὶ συνδρομητρίαις μας ὅτι ἡ προθεσμία τοῦ «Διηγηματικοῦ Διαγωνισμοῦ» λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ὁριστικῶς, ὥστε ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος ἂς σπεύσουν ν' ἀποστείλουν τὰ ἔργα των.

Παρακαλοῦμεν τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὸν «Α'. Μέγαν Διαγωνισμὸν Ἐγγραφῆς Συνδρομητῶν» νὰ μᾶς στείλωσι κατάλογον τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντων καὶ ἐχόντων πληρώσει τὴν συνδρομήν των καθ' ὅσον λίαν προσεχῶς θὰ ἐξαχθῶσι τὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα μᾶς γράφει : «Τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ «Ἑσπέρου» πλησιάζει νὰ λήξῃ. Ὀλίγοι μῆνες ὑπολείπονται,ὁ δὲ«Ἕσπερος» εἰσερχόμενος εἰς τὸ δεύτερον ἔτος πρέπει νὰ παρουσιασθῇ μὲ βελτιώσεις.

Ποία ἄλλη βελτίωσις θὰ ἦτο καλλιτέρα ἀπὸ τὸν διπλασιασμὸν τοῦ φύλλου ἢ τὴν αὔξησιν αὐτοῦ ὁπωσδήποτε ; Πόσον ὡραῖον ἔξαφνα θὰ ἦτο ἂν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τὸ ἀγαπητόν μας περιοδικὸν ἐξεδίδετο δωδεκασέλιδον ἢ τρὶς τοῦ μηνός, ἀνὰ δέκα ἡμέρας ! Ἀλλὰ πᾶσα αὔξησις τοῦ φύλλου βεβαίως θὰ συνεπέφερε καὶ αὔξησιν τῶν δαπανῶν τῆς ἐκδόσεως, ἡ ὁποία μόνον μὲ αὔξησιν τῆς συνδρομῆς θὰ ἐκαλύπτετο.

Ὅλοι ὅμως γνωρίζομεν πόσον δύσκολον εἶνε νὰ συγκρατήσῃ ἐν περιοδικὸν ὅλους τοὺς συνδρομητάς του αὐξάνον τὴν συνδρομήν. Μέγας ἀριθμὸς τούτων θὰ ἀπεσύρετο. Ἰδοὺ ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου τὴν

ὁποίαν πρέπει ν' ἀποφύγωμεν, ἰδοὺ δὲ καὶ πῶς θὰ τὴν ἀποφύγωμεν.

Ἂς ὑποθέσωμεν—ὑπόθεσιν ἁπλῆν κάμω—ὅτι ὁ «Ἕσπερος» ἔχει 800 συνδρομητάς. Ἐξ αὐτῶν ὑπολογίζω ὅτι θὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομήν των οἱ 500. Ἐὰν τόρα ἕκαστος τῶν 500 τούτων ἠδύνατο νὰ ἐγγράψῃ ἄλλους 3—τρεῖς μόνον! — ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του συνδρομῆς, οἱ συνδρομηταὶ θ' ἀνήρχοντο εἰς 2000 καὶ τότε ὁ «Ἕσπερος» θὰ ἐξεδίδετο τρὶς τοῦ μηνὸς ἀλλὰ καὶ μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ὁπότε φυσικὰ θὰ ηὔξανε καὶ ἡ ὕλη του.

Εἶνε τόσον εὔκολον νὰ ἐγγράψῃ κάνεὶς τρεῖς συνδρομητάς, πάντοτε τρεῖς φίλους θὰ ἔχῃ... Ἐξ ἄλλου ἡ συνδρομὴ εἶνε τόσον μικρὰ ὥστε κάνεὶς δὲν θὰ φανῇ φιλάργυρος διὰ τέσσαρας δραχμάς.

Φρονῶ ὅτι καιρὸς εἶνε οἱ ἀγαπῶντες τὸν «Ἕσπερον» καὶ ἐπιθυμοῦντες τὴν αὔξησίν του νὰ ἀρχίσουν τὰς ἐνεργείας των ὥστε νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦδε ἡ προετοιμασία διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου.

Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἤρχισα τὰς προσπαθείας μου καὶ ἐλπίζω προσεχῶς νὰ σᾶς ἀναγγείλω αἴσια ἀποτελέσματα».

Κάλλιστα, φίλτατον Ἄλυτον Αἴνιγμα, ὅσα γράφεις καὶ ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι ὁ τρόπος ὃν ἀναφέρεις διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου εἶναι ὁ μόνος ὅστις δύναται νὰ ἐπιφέρῃ αὐτὴν καὶ μάλιστα ἄνευ τῆς αὐξήσεως τῆς ὑπαρχούσης ἤδη συνδρομῆς παραδεχόμεθα αὐτὴν καὶ θὰ προκηρύξωμεν προσεχῶς πρὸς ἐπίτευξιν τῆς αὐξήσεως «**Β'. Μέγαν Διαγωνισμὸν Ἐγγραφῆς Συνδρομητῶν**».

κ. Σπυρ. Καχριμάνην, Πειραιᾶ. Συνδρομή σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἐλλείποντα φύλλα ἐστάλησαν.

Π. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν, Χρυσῇ Καρδία· διὰ τοὺς καλοὺς ὑμῶν λόγους εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα.

Συνδρομή σας ἐλήφθη, φιλτάτη Τζέννυ, καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἐπίσης καὶ διήγημα διὰ τὸν «Διηγηματικὸν Διαγωνισμόν».

Ἡ Δὶς Ν. Σ. φίλτατε Εὐρώτα δὲν τυγχάνει συνδρομήτριά μας. Ἔργα σας ἐλήφθησαν.

Ὁ φίλτατος Βράχος τῆς Φρεαττύος, μᾶς γράφει: «Μὲ μεγάλην μου—σᾶς βεβαιῶ—χαρὰν παρακολουθῶ τὰς προόδους τοῦ ἀγαπητοῦ μου «Ἑσπέρου» εἰς ὕλην καὶ συνδρομητάς... Πόσον χαίρομαι ὅταν βλέπω ὅλους σχεδὸν τοὺς φίλους μου ἐγγεγραμμένους συνδρομητάς του· διότι ὅπου ἀποτείνομαι παντοῦ μοὶ ἐπιδεικνύουσι φύλλα τοῦ «Ἑσπέρου» ὁμιλοῦντες λίαν εὐφήμως ὑπὲρ αὐτοῦ· παντοῦ κατακτήσεις ὁ «Ἕσπερος»! Δεύτερος κατακτητὴς... Καρδιῶν, τὸ λαμπρόν μας περιοδικόν, ὁ ἀχώριστος φίλος τῆς νεολαίας. Παντοῦ παρών...»

Πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, φίλτατε Βράχε τῆς Φρεαττύος, δι' ὅσα καλὰ γράφεις διὰ τὸν «Ἕσπερον».

Ἀντίτιμον Μαρμαρυγῶν δὲν ἐλήφθη, φίλτατον Μουσικὸν Ὄνειρον· ἐλλείποντα φύλλα ἐστάλησαν ὑμῖν.

κ. Ἀ. Κόκκαλην, Πειραιᾶ. Ἐλλεῖπον φύλλον ἐστείλαμεν διὰ τρίτην ἤδη φορὰν· ἐλήφθη ἐπὶ τέλους;

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Βασιλεῦ τοῦ Κατέργου Συνδρομή σας δὲν ἐλήφθη ὅμως.

Ἡ περὶ ἧς μᾶς ἐρωτᾷς, φίλτατον Φάϊ-ο-κλόκ, δὲν εἶναι συνδρομήτριά μας.

Διὰ τὸν νέον ἐγγραφέντα πολὺ σὲ εὐχαριστοῦμεν, φιλτάτη Φιλόγελως Κόρη. Πρόταις περὶ ἀνταλλαγῆς Μαρμαρυγῶν δὲν ἐλήφθη, ὥστε στείλατε αὐτὴν ἐκ νέου.

Ἔργα σας, φίλτατε Ξενιτεμμένε Ναυτόπαι, ἐλήφθησαν. Δι' ὑποσχεθείσας ἐνεργείας εὐχαριστοῦμεν πολύ.

κ. Μ. Κασσελίδην, Ἐνταῦθα. Φωτογραφία σας ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. Μαρμαρυγαὶ ἐστάλησαν.

κ. Ἀ Μαραγκάκον, Ἐνταῦθα. Ποίημά σας δυστυχῶς ἄτεχνον. Ἀναμένομεν καλλίτερον.

Ἔργον σου, φίλτατε Ὑψιπέτα, ἐλήφθη.

Ποίημά σας ἐλήφθη, φίλτατε Παράξενε, καὶ δημοσιευθήσεται προσεχῶς. Διὰ τὰ συγχαρητήρια εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Ἐλλεῖπον φύλλον ἐστάλη, φίλτατε Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, ὡς καὶ τοῦ κ. Σ. Φ.

Εὐχαρίστως ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας, Γαλαξία. Φύλλα ἐστάλησαν.

Ἔργα σας, φίλτατε. Βασιλεῦ τοῦ Ἄργους, ἐλήφθησαν καὶ δημοσιευθήσονται προσεχῶς.

Χαιρετισμοί, πληροφορίαι κ.λ.π.—Τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα εἶνε κατενθουσιασμένον ἐκ τῆς ὑποδοχῆς, ἧς ἔτυχεν ἡ ὑποψηφιότης του, εὐχαριστεῖ δ' εὐγνωμόνως ὅσους ἔσπευσαν νὰ τοῦ κάμουν τὴν τιμὴν νὰ ταχθῶσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν του. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ ψευδώνυμά των εἶνε ποικίλα καὶ διάφορα μεγάλως τὸν ἐβασάνισεν ἡ εὕρεσις ἑνὸς ὀνόματος διὰ τὸ βασίλειόν των, τοιούτου ὥστε νὰ ἱκανοποιῇ ὅλους. Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ τὸ ὀνομάσῃ Βασίλειον τῶν Ἀγγέλων, κατ' ἀντίθεσιν τοῦ Βασιλείου τῶν ἐξ ἀτὸ δῶ. Ἀλλὰ τότε θὰ ἐγίνετο ἀνάγκη νὰ ἀλλάξουν ὅλοι τὰ ψευδώνυμά των καὶ θὰ ἐγίνετο ἀναστάτωσις, ἐκτὸς τούτου δὲ μερικοὶ δὲν ἐφάνησαν εὐχαριστημένοι ἐκ τοῦ πομπώδους τούτου τίτλου. Τότε ἐσκέφθη κἄτι τι καλλίτερον. Ἐκ τῶν ψευδωνύμων τῶν δεχθέντων τὴν ἀρχηγίαν του εἶνε ἓν Ζιζάνιον, εἷς Ἀστήρ, μία Καλλονή, δύο Καρδίαι, τρία Ἄνθη, μία Βοσκοπούλα καὶ εἷς. . . Ποδηλάτης. Πλειοψηφοῦν λοιπὸν τὰ Ἄνθη.

Ἤδη παρακαλεῖ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου, τὸν Ἕσπερον, τὴν Ἀνοικτὴν Καρδίαν, τὴν Ἀγωνιῶσαν Καρδίαν, τὴν Ἐστεμμένην Καλλονήν, τὴν Ἀμφρυλλίδα καὶ τὸν Ποδηλάτην νὰ ἐκλέξωσιν ἀνὰ ἓν ὄνομα ἄνθους, ὥστε ὅλοι νὰ φαίνωνται μὲ ὁμοίαν περιβολήν. Καὶ εἶνε τόσον ἁβρά, τόσον μυρωμένη ἡ περιβολή! Εἶνε τόσον ὡραῖον νὰ ὀνομάζηται τις Λευκάνθεμον. Μή με λησμόνει, Ῥεζεντά, Ἴον τῶν Λειμώνων, Λευκὸς Κρῖνος, Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου, Ἀνοιξιάτικο Μπουμποῦκι, Λείριον τῶν Ἀγρῶν, Ἀνεμώνη καὶ τόσα ἄλλα ὀνόματα ἀνθέων!

Τὸ Γιασεμί, τὸ Ἀγκάθι καὶ ἡ Ἀνθοδέσμη Ἰων ἂς μείνωσιν ὡς ἔχουσι, οἱ δὲ λοιποὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐκλέξωσιν ἓν ἐκ τῶν ἄνω ὀνομάτων ἢ ἄλλο τι τῆς ἀρεσκείας των καὶ νὰ τὸ δηλώσωσιν ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Ἑσπέρου» ἤτις θὰ τὸ διαβιβάσῃ πρὸς τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα, τὸ ὁποῖον ἀφοῦ συγκεντρώσῃ τὰς δηλώσεις ὅλων θὰ ἐνεργήσῃ διὰ τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισιν τοῦ νέου Βασιλείου τῶν Ἀνθέων ἐνώπιον τῶν λοιπῶν συνδρομητῶν.

Καθ' ἃς ἔχει πληροφορίας τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα, καὶ ἄλλοι ἑτοιμάζονται νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ κόμμα του. Καλῶς νὰ ἔλθωσι! Πάντοτε θὰ εἶνε εὐπρόσδεκτοι ὅτοι καὶ ἂν ἔλθουν.

Μετὰ τῆς αὐτῆς εὐχαριστήσεως θὰ δεχθῇ καὶ τοὺς ἔχοντας ἤδη ὀνόματα ἀνθέων, ἤτοι τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, τὴν Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν καὶ τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, ἐὰν ἔχωσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δεχθῶσι τὴν πρόσκλησιν. Ἐπίσης προσκαλεῖ καὶ τὴν Χρυσαλλίδα νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἄνθη του χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ψευδώνυμον.

Ἡ Ἀχόρταγη Ἀγάπη ἀντιχαιρετᾷ τὴν Τοξευθεῖσαν Καρδίαν, πληροφορεῖ τὸ Κῦμα τοῦ Φαλήρου ὅτι τὸ ἐπεσκέφθη ἀλλ' ὅμως αὐτὸ δὲν τὴν ἐμάντευσε, ἐρωτᾷ τὸν Sejan ἐὰν ἐγνώρισε τὴν θείαν τῆς ὅτε ἦτο καὶ αὐτὴ μαζί ἢ κατὰ τὰς ἀπόκρεω;—Τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς ἐρωτᾷ τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος πῶς ἐπῆγεν ὁ μαθητής της εἰς τὰς ἐξετάσεις, παρακαλεῖ τὸν Αἴθριον Οὐρανὸν νὰ μὴ τὸν ἀνησυχῇ ἵνα μὴ πάθῃ τὰ ἴδια καὶ χαίρει διότι ἠξιώθη καὶ πάλιν νὰ ἴδῃ τὴν ἀγαπητήν της Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ.—Ὁ Ἐννυεὺς ἀσπάζεται τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Ζιζανίων καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασε κατὰ τὸ εἰς Ἀθήνας ταξείδιόν του.—Ὁ Ξενιτεμμένος Ναυτόπαις χαιρετᾷ τὴν Δίδα Φωφὼ Ἀγαλλίδου, τὴν Ναυτοποῦλαν ἣν πολὺ γνωρίζει καὶ τὴν Σκανδαλιάραν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς ὁποίας εὑρίσκεται.—Ὁ Βράχος τῆς Φρεαττύος συγχαίρει τὴν Δίδα Κ. Π. διὰ τοὺς τόσους συνδρομητὰς οὓς ἔχει γράψει εἰς τὸν «Ἕσπερον».—Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους δηλοῖ ὅτι ἀνταλλάσει Μαρμαρυγὰς πάντοτε μὲ τὸ ἀληθὲς ὄνομα ἢ τοὐλάχιστον μὲ τ' ἀρχικά.—Ὁ κ. Γεωρ Ἀπέργης δηλοῖ ὅτι ἀνταλάσσει cartes-postales. — Ἡ Ἑλλὰς δηλοῖ ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον. — Τὸ Φάϊ-ο-κλόκ χαιρετᾷ τὸν Περιηγητὴν οὗ τὸ ὄνομα ἔμαθε, εἰδοποιεῖ τὴν Φιλόγελων Κόρην ὅτι τὴν ἀνεκάλυψε καὶ ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάξῃ cartes-postales μὲ τὴν Ἀνοικτὴν Καρδιάν. —Ἡ Ἀγωνιῶσα Καρδία ἐρωτᾷ τὴν Καρδίαν Γρανίτην τί γίνεται· μήπως ἐκόλλησε καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν Κοιμωμένην Κόρην;—Ὁ κ. Σπ. Καχριμάνης συγχαίρει τὸν φίλον του κ. Τάκην Πλατανίτην διὰ τὰ ὡραῖα ποιήματά του.—Ὁ Εὐελπίδης πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ συναντήσῃ τὴν Ἀπογοητευθεῖσαν.—Ὁ Εὐρώτας συγχαίρει τὸν κ. Τάκην Πλατανίτην διὰ τὸ ὡραῖόν του ποίημα, χαιρετᾷ τὴν Ἀγωνιῶσαν Καρδίαν, Τοξευθεῖσαν Καρδίαν καὶ Ἐρωτομανῆ καὶ ἐρωτᾷ τὸν φίλτατόν του Βασιλέα τοῦ Ἄργους πῶς ἐπῆγε τὸ κυνήγιον ἀνὰ τὸ Ἀργολικὸν πεδίον, ἤτο ἐπιτυχές;—Ὁ Βράχος τῆς Φρεαττύος πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα δι' ἀνταλλαγῆς Μαρμαρυγῶν ἢ καὶ δι' ἐπισκεπτηρίων —Τὸ Μουσικὸν Ὄνειρον χαιρετᾷ τὴν Λάτριδα Μουσικῆς ἧς τὴν ἐξαδέλφην γνωρίζει ὡς καὶ τὴν ἀδελφήν.—Τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας τὸν Εὐρώταν καὶ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν διὰ τὰ συγχαρητήρια των καὶ δηλοῖ ὅτι παύει νὰ ἀνταλλάσσῃ Μαρμαρυγὰς ἕως ὅτου ὅσοι καὶ ὅσαι τοῦ ὀφείλωσι τοιαύτας εὐαρεστηθῶσι νὰ τὰς ἀποστείλωσι. Τὸ ἴδιον πληροφορεῖ τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Δαιμόνων ὅτι τὸν ἡνόησε καὶ τὴν Φθινοπωρινὴν Νυχτιὰν ὅτι τῷ ὄντι εἶναι φιλόδοξος, ἀλλά, κατὰ τὴν ἰδέαν του, ἡ φιλοδοξία εἶναι προτέρημα.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Ζιζανίων πληροφορεῖ τὴν Δίδα Πολ. Δασκαλάκη τῇ συναινέσει τοῦ Ἐννυέως ὅτι ἐν ταῖς Μαρμαρυγαῖς θὰ γράψουν τὴν διαμονήν των ἐὰν καὶ αὐτὴ γράψῃ τὸ ψευδώνυμόν της. Ὁ ἴδιος ἀσπάζεται τὸν Χιονισμένον Παρνασσὸν καὶ τῷ εὔχεται τὸ ὡς εὖ παρέστη.—Ἡ Ἰωάννα Δ' Ἄρκ ἐρωτᾷ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὡραίου τί γίνονται τὰ σεντόνια τοῦ Ν.. —Ὁ Ξενιτεμμένος Ναυτόπαις χαιρετᾷ τὸν κ. Κ Γάτον.—Ἡ Νύμφη τοῦ Ἀργολικοῦ λέγει εἰς τὸν Βασιλέα τοῦ Ἄργους ἂν δέχεται ν' ἀνταλλάξουν Μαρμαρυγὰς μὲ τὰ ὀνόματά των ἂς τῇ ἀποστείλῃ καὶ πληροφορεῖ τὸν Αἴθριον Οὐρανὸν ὅτι ἐπέρασε λαμπρὰ εἰς τὰς Σπέτσας καὶ ηὐχαριστήθη πολὺ ὅταν καὶ αὐτὸς ἐπῆγεν ἐκεῖ.—Ἡ Ἐστεμμένη Καλλονὴ ἀντιχαιρετᾷ τὸν Ἕσπερον μολονότι δὲν τὸν γνωρίζει καὶ συγχαίρει τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος διὰ τὸ ἐξαίρετον ἔργον της «Νεράϊδες».—Ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς χαιρετᾷ τὸν Κόμητα Βενεσέκλ, τὸ Ἐρατεινὸν Ὄμμα τὸ ὁποῖον ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ τὸν Γάστωνα Δὲ Βαλλιὲρ ὃν ἐρωτᾷ ἂν ἔκαμε πολλὰ λουτρὰ εἰς τὴν ἐξοχήν. Ὁ ἴδιος χαιρετᾷ τὴν Τρικυμιώδη Θάλασσαν καὶ Ναυτοποῦλαν. —Ἡ Ἐρωτομανὴς ἀσπάζεται τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος, καὶ παρακαλεῖ τὸν Μαῦρον Δαίμονα νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Δαιμόνων ὅπως καταταχθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ τάγμα των καὶ προκαλεῖ εἰς συναγωνισμὸν τὸν Ἕσπερον.—Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Δαιμόνων δηλοῖ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ παράρτημα τοῦ τάγματός του ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Καρδιοκλέφτου Δαίμονος· ὅσοι καὶ ὅσαι λοιπὸν θέλουν νὰ καταταχθοῦν εἰς τὸ νέον τάγμα ἂς τὸ δηλώσουν εἰς τὸ ἀμέσως ἑπόμενον φύλλον. Ὁ ἴδιος πληροφορεῖ τὸν Ἕσπερον ὅτι ἐξ αἰτίας του ὁ Μαῦρος Δαίμων ἔγεινε μελαγχολικὸς καὶ ἀφῃρημένος.—Ὁ Δαιμονισμένος Δαίμων ἀπορεῖ πῶς ἀκόμη ἡ Καλύδη τῆς Ἐρημίτιδος δὲν τοῦ ἔστειλε τὰς Μαρμαρυγάς.—Ὁ Μαῦρος Δαίμων παρακαλεῖ τὴν Ἐρωτομανῆ νὰ παύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν ἐνοχλῇ καὶ πληροφορεῖ τὸν Ἕσπερον ὅτι ἡ Κατσαρίνα ἀπετρελλάθη.

Ὁ Ζὸ-Ζὸ παρακαλεῖ τὸν Ὠκεάνειον Ἀφρὸν νὰ ἀνταλλάξουν καὶ ἐκ δευτέρου Μαρμαρυγὰς Γαλλιστὶ καὶ ἐπεθύμει νὰ σχετισθῇ μετ' αὐτοῦ ἀλλ' ἐπειδὴ ὅταν συνομιλῇ χειρονομεῖ πολὺ καὶ ὑπάρχει φόβος μὴ κτυπᾷ τὸν σύντροφόν του φοβεῖται νὰ τὸ πράξῃ.—Ἡ Θλιμμένη Καρδιὰ ἐρωτᾷ τὸν Ὠκεάνειον Ἀφρὸν πῶς ἐπέρασε εἰς τὴν συναυλίαν τῆς Παδοβάνης ἂν δὲν ἀμφιβάλλει ὄχι καὶ τόσον καλά· ἔ; Ἡ ἰδία ἐρωτᾷ τὸν Ζὸ-Ζὸ πῶς πάει ἡ σκαρίνα καὶ ἀσπάζεται τὴν Δίδα Λύτσικα.

Μαρμαρυγὰς ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: —Τὸ Τάγμα τῶν Δαιμόνων μὲ τὸν Ἕσπερον.—Ἡ Δεισδαιμόνα μὲ τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος, Ἄλυτον Αἴνιγμα, Καρδίαν Γρανίτην, Μικρὸ καὶ Νόστιμο, Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδεροπ, Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Ξενιτεμμένον Ναυτόπαιδα, Πάλλουσαν Καρδίαν κ. Εὐαγγ. Λουκάκην (ὃν γνωρίζει) καὶ Ἐραστὴν τοῦ Καλοῦ.—Ὁ Βράχος τῆς Φρεαττύος μὲ τὴν Καλύδην τῆς Ἐρημίτιδος, Χρυσαλλίδα, Φιλόγελων Κόρην καὶ Δίδα Ἰφιγ. Μπρισιμιτζάκη (μὲ τὸ ψευδώνυμόν της).—Ὁ Εὐρώτας (ὅστις παραδέχεται ὡς Ἀρχηγόν του τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα) μὲ τὴν Φιλόγελων Κόρην, Ἐστεμμένην Καλλονήν, Χρυσαλλίδα, Αἴθριον Οὐρανόν, Ἕσπερον καὶ Νύμφην τοῦ Ἀργολικοῦ.—Ἡ Ἐρημῖτις μὲ τὸν Ξενιτεμμένον Ναυτόπαιδα, Οὐίλλιαμ Ο. Κόλδεροπ, Μαγικὸν Γρῖφον, Ἔνδοξον Θαλασσοπόρον, Ἐραστὴν τοῦ Καλοῦ, Νεκροθάπτην, Ὑπολαΐδα τῆς Ἀβάνης, Τρελλὸν Ἔρωτα καὶ Εὐρώταν.—Τὸ Ἀρ-Νουδὼ μὲ τὸν Γ. Ν. Κ. τὸν Πατρέα, Ἄπειρον Νέηλυν, Κροκόπεπλον Ἠώ, Βράχον τῆς Φρεαττύος, Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, Τοξευθεῖσαν Καρδίαν, Φάνη τὸν Πατρέα, Ἀστραίαν, Ζιζάνιον Πειραιῶς, Καλαματιανήν, Μυροβόλον Πνοήν, Ἐαρινὸν Ἄρωμα, Γάστωνα δὲ Βαλλιὲρ καὶ Μουσικὸν Ὄνειρον.—Ὁ Φρά-Διάβολος μὲ τὴν Ἰουλίαν δὲ Μοντὲς (δι' 25 τευχῶν).— Ὁ Χιονισμένος Παρνασσὸς μὲ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Κόκκινον Νεκρόν, Δίδα Ὄλγαν Πατσιάδου, Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα, κ. Μ. Κασσελίδην, Νεκροθάπτην, Ζιζάνιον Πειραιῶς, Λευκὸν Ἄληστον Κῦμα, Τρικυμιώδη Θάλασσαν, Τάλαιναν Καρδίαν, Λάτριδα τοῦ Ὡραίου, Ἐλεφάντινον Σταυρόν, Ὑψιπέτην, Ἐραστὴν τῶν Ἀνθέων, Βράχον τοῦ Φαλήρου, Βράχον τῆς Φρεαττύος, Ὄνειρον καὶ Μινιὸν (δι' ὅσων τευχῶν αὐτὴ θέλει. —Ἡ Πάλλουσα Καρδία μὲ ὅλας τὰς Καρδίας, ὅλα τὰ Ἀρώματα καὶ Λάτριδα Μουσικῆς.

Μαρμαρυγὰς καθυστεροῦν: Τρωθεῖσα Καρδία τεύχη 7, Εὐτυχὴς Θνητὴ 2, Μάρκελλος 1, Μῆλον τῆς Ἔριδος 1, Μυστηριῶδες Ζιζάνιον 1, Ἐαρινὴ

Νεφέλη 2, Μυρόεσσα Λύρα 4, Σκάνδαλον Ἀρσακείου 1, Ἄρτεμις Παπαδοπούλου 5, Λεωφόρος Ἀθηνᾶς 4, Ποιητὴς Οὐρανίων Μελῳδιῶν 3, Δὸν Πατάτας 1, Ῥωμαῖος 1, Βασιλεὺς τῶν Ἀγρίων 2, Μελίρρυτος Ἀοιδὸς 1, Παληάτσος 1, Τοξεύτρια Ἄρτεμις 1, Λύρα τοῦ Ὀρφέως 1, Ὑπερήφανος Ἑλληνὶς 2, καὶ Βασίλισσα Καλλονῆς 2.

Ἐπιεικῶς καὶ πάλιν φερόμενοι δὲν δημοσιεύομεν τὰ ἀληθῆ ὀνόματα τῶν καθυστερούντων Μαρμαρυγάς θὰ δημοσιεύσωμεν ὅμως αὐτὰ εἰς προσεχὲς φύλλον ἂν δὲν σπεύσουν ταχέως ν' ἀποστείλουν τὰ καθυστερούμενα καθόσον ἡ μὴ ἀνταπόδοσις ἑνὸς τετραδίου θεωρεῖται ὡς κλοπὴ πλέον.

Ἀποτελέσματα τοῦ Β'. ποιητικοῦ διαγωνισμοῦ: Καὶ πάλιν τὸ Ἄλυτον Αἴνιγμα περιφανῆ ἤρατο νίκην λαβὸν πολὺ περισσοτέρους ψήφους ἢ οἱ δύο ἀντίπαλοί του. Ἰδιαιτέρως δὲ μᾶς παρακάλεσαν πολλοὶ τῶν κριτῶν νὰ διαβιβάσωμεν τὰ συγχαρητήριά των εἰς τὸν κ. Γιῶργον Ν. Θωμαΐδην οὗτινος τὸ ποίημα, ὅπερ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἤρεσε πολύ.

Εἰς τὰς μετὰ τὴν 13ην Ὀκτωβρίου ληφθείσας ἐπιστολὰς θ' ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Ἄρχεται ὁ δ'. διαγωνισμὸς τῶν λύσεων)

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

131. Λεξίγριφος.

Ἐὰν πόλιν τῆς Ἑλλάδος μὲ καλὴν στολὴν ἐνδύσῃς,
ἑτέραν ἀλλ' ὑπερήφανον εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐιδοξίου Θαλασσοπόρου.

132. Συλλαβόγριφος.

Ἐπίρρημα καὶ ζῶον ἂν ἑνώσῃς
ἀρχαῖον βασιλεᾶ θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βράχου τῆς Φραττύος.

133. Στοιχειόγριφος.

Εἰς τὰς μάχας οἱ ἀρχαῖοι ἐν μεγάλῃ χρήσει [μ' εἶχον
καὶ τὸν θάνατον πολλάκις εἰς αὐτοὺς ἐγὼ παρεῖχον.
Ἂν τὸ πρῶτόν μου στοιχεῖον τεχνικὰ μοῦ ἀφαιρε- [σῃς,
κάτι βρομερὸν θὰ γίνω· πρόσεχε μὴ μέσα πέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐννυέως.

134. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖος βασιλεὺς φορεῖ μεγαλείτερον στέμμα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζιζανίου Πειραιώς

135. Λογοπαίγνιον.

Δένδρον ἦν τὸ πρόσωπον, ποῖοι οἱ καρποί του;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐρώτα.

136 Ἐρώτησις

Κατὰ τὶ διαφέρει τὸ θερινὸν θέατρον τοῦ χειμερινοῦ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλίσσης τοῦ Ἄργους.

137. Μαγικὴ Συλλαβή.

Ἀνταλλάσσοντες δύο γράμματα ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς καὶ πάντοτε τῆς αὐτῆς συλλαβῆς σχηματίσατε ἄλλας τόσας λέξεις:

Σαούλ, ἔτυμος, ῥικνός, Σιληνός, εὑρύνω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δεωφόρου Ἀθηνᾶς.

138. Μεσοστοιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς α'. λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς β', τὸ τρίτον τῆς γ' καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως:

1) πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2) Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3) Ῥωμαῖος Αὐτοκράτωρ. 4) Κρατος καὶ 5) Θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγικοῦ Ἰρίφου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Π. Ἀσκήσεων τῶν φύλων 11, 12, 13 καὶ 16.

73) Οὐρανία (κοινῶν=κυνῶν=οὐρὰ—περισσότερον =πλέον=νῆα). 74 Ἀπὸ—Πόα. 75) ὁ Βασίλειος, ἡ Βασιλεία (τῆς Ἑλβετίας), τὸ βασίλειον.

76) ΟΠΩΣ (ΟΠΩΣ σ' ἀρέσει κάμε τὸ ΠΑΡΑδέχο-
ΠΑΡΑ μαι ΩΡΑΙον ὅμως νᾶνε ταῖς ΣΑΙΣ πρε-
ΩΡΑΙ σβείαις κ.τ.λ.). 77) Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι
ΣΑΙΣ μήτηρ τοῦ Ἔρωτος. 78) Ἀθυρόστομος (ἄθυρμα ὄχι μὰ μένει ἄθυρ ὅπερ μαζὶ μὲ τὸ ὀστοῦν γίνεται ἀθυρόστουν, χωρὶς υν γίνεται ἀθυρόστομος τρα πλὴν τρα ἀθυρόστομος. 79) Ἡ Τροία ἐξυανήσθη πλὴν ἐξηφανίσθη.

80) Ἐνέδρα (ἐν—ἕδρα). 81) Τέρας (τέ—ρ—ἄς) 82—84) α'. Μῆλος—Μῆδος, κῆδος, κῦδος, κῦρος, Κύπρος. β'.) Εὐφυὴς, φυῆς. φῆς, ἧς, ἄς ἅ, λά, λάξ, βλάξ καὶ γ'.) Νέα, ἔα, Αἴα, γαῖα, γραῖα. 85) Ὁ πάππος αὐτοῦ ἐγεννήθη τῷ 1786, ὥστε τῷ 1808 ἦτο ἐν ἡλικίᾳ 22 ἐτῶν. 86) Χαλεπῷ ἔργῳ δόξα ἕπεται. 87) Αὐτὸς ἑαυτοῦ ἕκαστος ἄριστος φύλαξ. 88) Τὰ παιδία παίζει. 89) ΜΜ, ΜΜ=Διομήδης (ΆμΜων—ΜῶΜος καὶ Μῆλος—Μύκονος). 90) Ἡ περιτωνῖτις εἶνε ἀσθένεια (η—περὶ—τό—νι—τ—εἰς—η—νέα—σθ' ἐν—ἴα)

91) Σάμος—ἄμμος. 92) Εἰς τὴν Θηρασίαν (Θηρ—ΑΣΙΑ) 93) Διὰ τοῦ Υ καὶ Ψ γίνονται αἱ λέξεις: τύψις, γύψ, γύψος, ψῦχος, ὑψηλός. 94) Προτιμότερον τὸ ν' ἀνῆταί τις μειδιῶν ἢ νὰ κατανεύῃ δυσθύμως. 95) Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. 96) Μελάνη (πλὴν η) χολὴ κῦμα (χωρὶς μα) ἔρημα (ὄχι μα) μύτη στόμα (χωρὶς τό, χωρὶς μα)=Μελαγχολικὴ Ἐρημῖτις.

97) Σούλτ—Ἄννα=Σουλτάνα. 98) Ὁ—ποῦς= Ὁποῦς. 99) Ὁ 500×2=1000=χείλια. 100) Βωμός, Ζωμός, Κῶμος, Μῶμος. 101) Ἀγησίλαος, Δημάρατος καὶ Τήλεκλος. 102) Διὰ τοῦ ΟΧ=λόγος, ἄχθος, βεχή, ἴακχος, σχολή=Λαβίς. 103) ΚΑΛΥΜΝΟΣ (ΣῦΚον, ΆστΑκός, ΆρχίΛοχος, ΕὔρΥτος, ΆκΜων, ΆκαΝθίς, ΆριστΟφάνης, Περσεύς). 104—105) α'.) Τὸ ῥὸ τὸ ῥεγκτορευμένον ῥό. β'.) Τὸ καλὸ τὸ παληκάρι πρὶν πεινάσῃ μαγειρεύει. 106—107) α'.) Λάλει ἅ δεῖ καὶ ὅ,τι δεῖ καὶ οὐκ ἀκούσει ἅ μὴ δεῖ β'.) Ἐν οἶδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα. 108) Οἱ φίλοι σήμερον εἰσὶν ἐπίβουλοι (ὑφ' ΥΛ εἰς ΙΜ ἐρΩΝ εἰς ΙΝ ἐπὶ ΒΟΥ ΛΗ).

ΜΙΚΡΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

[Ἡ λέξις διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «Ἑσπέρου» λεπτὰ 5, διὰ δὲ τοὺς μὴ συνδρομητὰς ἰδιαίτεραι συμφωνίαι].

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν Διεύθυνσις: Κίμωνα Ἡρακλείδην, Poste-Restante. Ἀθήνας.

Πληροφορῶ πάντας ὅτι ἤλλαξα ψευδώνυμον.

Ζιζάνιον Ἀρσακείου.

Δηλῶ ὅτι παύω τὴν ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων, λαβὼν περισσότερα τῶν ὅσων εἶχον ἀνάγκην.

Ἄγγελος Αὐγερινός.

Συγχαίρω ἐγκαρδίως τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου διὰ τὸ α'. βραβεῖον καὶ τὴν Καλύβην τῆς Ἐρημίτιδος καὶ Ἄλυτον Αἴνιγμα διὰ τὰ ὡραῖά των ἔργα.

Μινιδρ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ "ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ,,